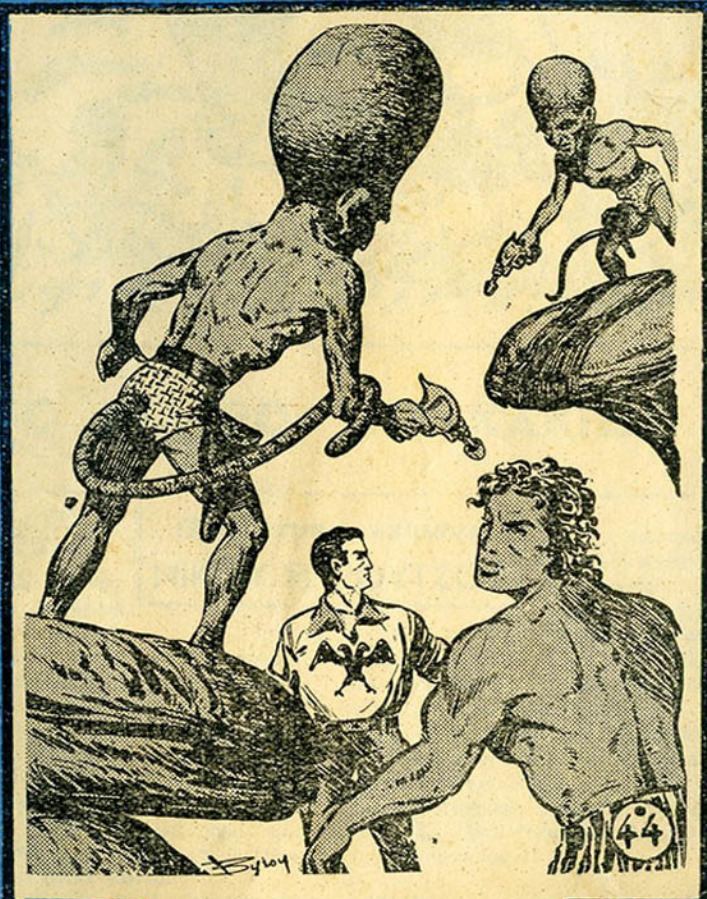

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ
ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΦΙΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ

ΟΙ ΔΥΟ
ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ

Ο Κεραυνός
κι' η Θύελλα
φτάνουν με το
Ιπτάμενο Ρομπότ στη Ζούγκλα.

Φέρνουν βόλτες αυτή τη στιγμή
πάνω απ' την κορφή του
περήφανου Έλληνικού βουνού.
Ετοιμάζονται να προσγειωθούν.

Ο Ποκοπικό έχει κολλήσει τη
μύτη του σ' ένα στερογγυλό κρύ-
σταλλο. Στο παραθυράκι που
βρίσκεται στο στήθος του Ρομ-
πότ Κυττάζει κάτω.

Και νά : Ξαφνικά γίνεται κάτι
άπίστευτο ! Κάτι που είναι ά-

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

δύνατο να φαν-
ταστεί άνθρω-
πινος νους :

Στά βράχια
της κορφής άγ-

ξούτο του. Βλέ-
πει έναν άλλο Ποκοπικό ίδιον
μ' αυτόν ! Απαράλλακτον.

Τά μεγάλα κομικά μάτια του
γουρλώνουν σαν σαπουνόφουσκες.
Ψιθυρίζει χαμένα :

— Μυστήριο παῖμμα, άδερφέ
μεν ! Κι' εγώ νόμιζα πώς είμαι
ό... Ποκοπικός !

Τό Ρομπότ προσγειώνεται τό-
ρα κάθετα στα βράχια της κορ-

φης. Αυγίζει πρὸς τὰ μπρὸς τὶς κλειάσεις τῶν τεραστιῶν μεταλλικῶν ποδιῶν του. Μένει γονατισμένος κι' ἀλίνητος.

Ἡ βαριά σιδερένια πόρτα τῆς κοιλ' αὐτοῦ ἀνοίγει. Πρῶτος πηδάει ἔξω ὁ Νάνος. Ἀμέσως πίσω του ἡ Θύελλα κι' ὁ Κεραυνός.

Οἱ δυὸ Ποκοπίκοι στέκουν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον. Κυττάζονται μ' ὀρθάνοιχτα μάτια ! Δέξη δὲν βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλια τους.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι' οἱ δυὸ Νέοι τάχουν χάσει. Ἀντικ' ὕψουν, μαρμαρωμένοι κι' αὐτοὶ ἀπὸ κατάπληξη, τ' ἀπίστευτο φαινόμενο ! Ψυχνουν νὰ βροῦν κάποια, ἔστω καὶ τὴν καὶ μικρὴ κι' ἀσήμαντη, διαφορά, ἀνάμεσα στοὺς δυὸ Νάνους...

Τίποτα ! Εἶναι ὁλοῖδιοι ! Ἰδιες κεφαλές. Ἰδια κομιζὰ μάτια. Ἰδιες τεράστιες πατούσες. Ἰδιες σκουριασμένες κι' ἀνάπηρες χετάρες ;

Ὁ πρῶτος Ποκοπίκο κυττάζει μὲ περιφρόνηση τὸν δεύτερο. Μουρμουρίζει :

— Πολὺ σέ γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ἄντρας εἶσ' ἐσύ, γιά... σωματιὰ ξεροτηγανισμένη !

Ὁ ἄλλος Νάνος τὸν κυττάζει πάνω ὡς κάτω. Ἀναστενάζει βαριά :

— Πολύ... ποκοπικοφέρνεις, μάγκα ! Καὶ τὸ τουοῦτον, οὐδὲν μοῦ γουστάρει ! Πλὴν ὅμως ἔχεις τὰ χεῖλιά σου ! Σαν... τουλουμάκι ἐφταμηνήτικο, τυγχάνεις !

Οἱ δυὸ Ποκοπίκοι ἀγριεύουν. Τραβᾶνε τὶς χετάρες τους. Ὁ ἕνας στριγγλίζει :

— Πίσω καὶ σ' ἔφαγα, μικρο-

βιάρα !

Ὁ ἄλλος ξεφωνίζει :

— Ἀμάν, ψυχάρω σέρτικη πού θ' ἀναπάψω σήμερις !

Εἶναι ἔτοιμοι νὰ μονομαχήσουν..

Ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ Θύελλα τὸν ἄλλον. Τοὺς φέρνουν κοντὰ στὸν Γκαούρ καὶ σ' τὴν Ταταμπού.

Εἶναι περίργοι ὅλοι νὰ λύσουν τὸ μυστήριον. Νὰ μαθουν τί ἔχει συμβεῖ.

Κι' οἱ δυὸ Ποκοπίκοι λένε τὰ ἴδια πράγματα. Σὰν νάναι ἕνας ἄνθρωπος.

Μιλᾶνε γιὰ κάποιον παντοδύναμο Καμπούρη ἐπιστήμονα : Τὸν «μπάρμπα Παστρονμά ! » Πειρογράφουν πῶς σκότωσε τὸ βρονκόλακα τοῦ Κυάουζ. Πῶς ἔκαψε τ' ἀμαρτωλὸ κουφάρι του. Μαζὶ μ' ὀλοκλήρη τὴν Ἐπαυλή πού χρησιμοποιοῦσε γιὰ λιμενὶ του... Μιλᾶνε ἀκόμα μὲ θαυμασμό γιὰ τὸν παράξενο Καμπούρη. Γιὰ τὸ Ἐπιστημονικὸ του Ἐργαστήριον στὸ Βερολίνο... Ὁ καθ' ἕνας Ποκοπίκο χωριστά, θυμᾶται πῶς τὸν ἔκλεισε σ' ἕναν εὐρύχωρο ἡλεκτρικὸ θάλαμον. Πῶς...

Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ, τὰ εἶδαμε. Τὰ ξέρουμε(*)...

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα παρτάνε κάτω τοὺς Ποκοπίκους. Παίρνουν παράμερα τοὺς γονιοὺς τους. Ὁ Νέος ἔξη·εἶ :

— Φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ Καμπούρης γιὰ τὸν ὁποῖον μιλᾶνε, εἶναι παντοδύναμος Ἀνθρώ-

* Διὰ τὰς προηγουμένων τευχῶν ἀρ. 43 ὁ ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΣ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ.

πορς!.. Είμαι βέβαιος πώς με κάποια κατι πληκτική ἐφεύρεσή του καταφερε να χωρίσει τὸ Νάνο σε δυὸ ὑπάρξεις. Ἰδὲς κι' ἀπαράλλακτες μεταξὺ τους... Εὐλομαι σὸ Θεὸ νὰ μὴν εἶναι κι' ὁ Καμπούρης κακὸς καὶ καταχθόνιος ἄνθρωπος, ὅπως ὁ Κραιὺς. Ἄν εἶναι ἔτσι, θὰ γίνῃ φίλος μας. Σύμμαχος καὶ βοηθὸς μας! Καὶ τότε κανενὸς ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος δὲν θὰ τολμήσῃ πιά νὰ σηκώσει κεφάλι!..

Ἄν ὅμως εἶναι κι' αὐτὸς ἀπαίσιος Κακοῦργος, σὺν Ἐκείνῳ, τότε καινούριες μεγάλες συμφορὲς περιμένουν τὸν Κόσμο! Γυρίζει τώρα στὴ Θύελλα. Προσθετεῖ:

— Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νά... Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Ἀγριε φωνε ἀκούγονται λίγο πιο πέρα. Πάνω στὰ βράχια τῆς κορφῆς...

— Κατὼ τὰ χέρια, αἰμις! Δι-κό μου εἶναι τὸ Κορίτσι!

— Ὄχι, δικό μου εἶναι! Κἄνε πέρα νὰ μὴ πεθάνῃς ὄρθιος!

— Εγώ, βρέ; Φταίω, το λοιπόν, νὰ σοῦ κατεδαφίσω τὴν κεφαλα!..

Εἶναι οἱ δυὸ Ποκοπικοί. Ἐ-χουν τραβήξῃ πάλι τὶς χατζάρες τους. Ἐτοιμοὶ ν' ἀλληλοσπαραχτοῦν.

Ἀνόμεσά τους βρίσκεται ἡ μελισσιταλακτὴ μαύρη γόησσα τῆς Ζούγκλας. Ἡ περιβόητη Λαμζελ Χουν-ύ.

Ἡ ἀμοιρὴ μόλις ἔχει ἀνέβῃ στὴν κορφὴ τοῦ βραχώδικοι βου-νοῦ. Μὲ γονυλωμένα μάτια ἀν-τικρύζει μπροστά της, δυὸ ὁλόϊ-δρους Ποκοπίζκους.

Μ' ἓνα πήδημα φτάνουν ἀμέ-σως κοντά της. Ὁ ἓνας τὴν ἀρ-ποζει ἀπ' το δεξι χεῖρ. Ὁ ἄλλος ὅπ' τ' ἀριστερό. Τὴν τραβᾷνε. Καθένας τῇ θέλει γιὰ λογαρια-σμό του.

Ἡ θυρικτὴ Πυγμαία τᾶχει χάσει:

— Καλὲ σταθεῖτε, κολέ! Μὴ κάνετ' ἔτσι καλὲ!.. Εἶμαι ἀρκε-τά... εὐτραφώδης! Φτάνω καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας!

Κάνει ξαφνικὴ κι' ἀπότμη-κίση. Καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Οἱ δυὸ Ποκοπικοί σφίγγουν τὶς χατζάρες. Ἀρχίζουν νὰ μονομα-χοῦν.

Καὶ νά: Οἱ σκονριασμένους λά-μες χτυποῦν ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη.

— Ντράγκ...

Τὴν ἴδια στιγμή καὶ ἀπίστευ-το γίνεται:

Ἡ μιὰ χατζάρα ἀπ' τὶς δυὸ ἐξαφανίζεται. Ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς Ποκοπικούς μένει μ' ἀδειανὰ χέ-ρια.

Σὺν ἰπότης ὁ ἄλλος, πετάει παραμερὰ καὶ τὴ δική του.

Ἀσπλοὶ τώρα κι' οἱ δυὸ, ἐ-τοιμάζονται νὰ χυθεῖν ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κεραινοῦ παίρνει τραυματικὴν ἐκφραση. Μ' ἓνα ὑπερανθρωπο πῆδημα βρὶ-σκεται κοντά τους. Ἀρπάζει τὸν ἓνα. Τὸν πετάει σὺν μπάλλα πρὸς τὸ μέρος τῆς Θυελλας.

— Κράτησέ τον γερά! Μὴ τὸν ἀφήσεις στιγμὴ ἀπ' τὰ χέ-ρια σου

Ἐκείνη τὸν πιάνει στὸν ἄβρα. Τὸν ρουτᾷει στὴν ἀγκυαλιά της.

Ταυτὸχρονα, ὁ Γιὸς τοῦ Γκα-

οὐρ ἀρπάζει καὶ τὸν ἄλλο Ποκοπικό. Τὸν κρατάει στὰ χέρια. Φωνάζει τώρα καὶ στοὺς δυό :

— Προσέχτε καλά. Ποτέ ὁ ξυγας δὲν πρέπει ν' ἀγγίζει τὸν ἄλλον. Εἶδατε μόλις χτύπησαν οἱ χατζόρες σας ; Ξανάσμιξαν κι' ἔγιναν μιά. Ἐτσι θὰ ξανάσμιξετε κι' ἐσεῖς ἂν ἔρθετε σ' ἐπαφή. Θὰ νίνετ' ἕνας. Ὁ Καμπούρης ἔχει χωρίσει στὰ δυό τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα σας. Προσέχτε νὰ μὴν ἀγγίξετε ποτέ. Ὁ ξυγας ἀπ' τοὺς δυό σας θὰ ἐξαφανιστεῖ.

Ὅι Νάνοι μουρμουρίζουν σχεδὸν ταυτόχρονα :

— Ἐν ταξει. μάγκα ! Παρατάτε μας τώρα κάτω.

Ὁ Κερουνδὸς κι' ἡ Θύελλα τοὺς ἀγίζουν.

Ὁ Ποκοπικό ποῦχει μείνει χωρὶς χατζάρα, φωνάζει σιὸν ἄλλον :

— Περίμενε ἄτιμε καὶ θὰ σοῦ δείξω ἔ-ώ !

Κατεβαίνει ἀμέσως ἀπ' τὸ πλῶμα μέρος τοῦ βουνοῦ. Φτάνει στοὺς πρόπιδες. Μπαινει σ' ἕνα στεγνὸ ἀνοιγμα. Προζωρεῖ στὸ βάθος εὐρυχωρὴς σπηλῆας. Σηκώνει κάποια μικρὴ πλοκα Τραβάει ἀπὸ κάτω μιά τεράστια σκουριασμένη κουμπούρα. Τὴν εἶλε κρύψει πρὶν ἀπὸ καιρὸ ἔκει.

Βγαίνει χαριῶμενος ἔξω Σκαρφαλώνει πάλι στὰ βροχια Φτάνει σιτὴν κορυφὴ Σηκώνει τὴν κουμπούρα με τὰ δυό χέρια. Γυρίζει τὴ σκουριασμένη κἀνην τῆς πρὸς τὸν ἄλλο Ποκοπικό. Σηκώνει :

— Ἰσα τὸ κορμί σου, μάγκα, γὰ νὰ κάνεις καλὸ... λείψανο !

Κλείνει τὰ μάτια, Στραβώνει

τὸ στόμα. Τραβάει τὴ σκανδάλη :

— Μποδουνουμμ !

Ἀναστενάζει :

— Ἀρὰν «χαμομύλω» πὺ τὴν ἔχω, ἀδερφέ μου !

Τὸ χοντρὸ πυρωμένο βόλι περνάει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Νάνου.

Ἀμέσως ἀνοίγει τὰ μάτια. Ἀντικρῆζει τὸ σωσία του ὀρθό. Τὸν συμβουλεύει :

— Πᾶς καλλιὰ σου, μάγκα ! Πέσε τώρα κάτω καὶ μὴ κανεῖς τὸ κοροῖδο !

Ὁ Κερουνδὸς κι' ἡ Θύελλα γελᾶνε με τὴν καρδιά τους.

Ἡ Κόρη τοῦ Τορζαν θέλει νὰ βρεῖ ἕναν τρόπο νὰ ξεχωρίζουν τοὺς δυό Νανους :

Λέει σ' ἐκείνον πὺ κρατάει τὴ χατζάρα :

— Ἐσένα θὰ σὲ λέμε Ποκοπικό «Ἄλφα. Γυρίζει σιὸν ἄλλο πὺ κρατάει τὴν τεραστρία κουμπούρα :

— Κι' ἐσένα, Ποκοπικό Βῆτα ! Ὁ πρῶτος Νᾶνος μουρμουρίζει :

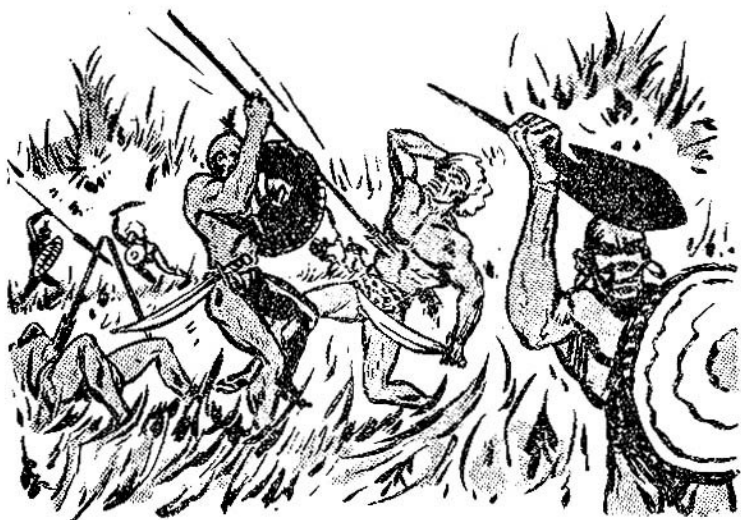
— Τὶ Ποκοπικός «Ἄ» καὶ κολοκύθια με τὴ ριγανή .. Τι ὦ λόγου μου με τὴ χατζάρα, θὰ με λετε «Σφαχτή» Καὶ τὸ καλοπαῖδο ἀπὸ ὁδὸ με τὴν κουμπουρομᾶνα, θὰ το λετε «Σκοτώστρα».

Ὁ «Σκοτώστρας» δὲν το παραδέχεται.

— Οὐδὲώς, ἀδερφέ μου ! Τοῦ λόγου μου γουστάρω γιὰ νουνὰ τὴ Θυελλαρα : Ἀπὸ ὁδὸ καὶ μπρὸς τυγχάνω Ποκοπικός ὁ Βού !

ΟΙ ΑΕΡΟΚΕΦΑΛΟΙ

Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν βρίσκονται ὅπως ξέρουμε, στὰ μα-

Τρομερές και άγριος άλληλοσπαρχμός άρχίζει ανάμεσα στους ιθαγενείς της Ζούγκλας.

χαίρια.

Αυτό το μαθαίνουν ο Κεραυνός κι' ή Θύελλα. Πολύ στεναχωριώνται.

Ο γιγαντόσομος Έλληνας φαίνεται μετανοημένος. Παρακαλάει τις δυο γυναίκες : Την Ταταμπού και την Κόρη του Άρχοντα της Ζούγκλας :

— Πηγαίντε στη Σπηλιά του Ταρζάν. Πείτε του πως δεν έχω τίποτα μαζί του. Τον αγαπώ πάντα σαν αδελφό μου !.. Άν φέρθηκα άσχημα, ειμαι έτοιμος νά του ζητήσω συγνώμη... Δέν ξέρω τί συμβαίνει μέσα στην ψυχή μου !.. Δέν μπορώ νά νοιώθω πως έχω κάποιον έχθρο...

Θέλω όλοι οί άνθρωποι στον Κόσμο νάναι φίλοι μου ! Άξέλφια μου !

Ή Ταταμπού κι' ή Θύελλα ξεκινάνε γιά τη Σπηλιά του Ταρζάν. Τους ακολουθεί κι' ο Ποκοπίκο με τη σκουριασμένη κουμπούρα. Ο άλλος Νάνος φωνάζει τραγουδιστά :

« Ή Ταταμπού κι' ή Θύελλα παγαίνουν ραντεβοϋ, μ' ένα λεβέντη Άντρακλα τόν Ποκοπίκο Βού ! »

Ο « Σκοτώστρας » καθώς κατεβαίνει με τις δυο Γυναίκες τά βράχια, άκούει τό σιγάκι. Σταματάει γιά λίγες στιγμές. Γυρίζει τό κεφάλι. Του σκάει κι' αυ-

τὸς ἄλλο ἔνα :

«*Εἶμαι τσακπίνης κι' ὁμορφος
καὶ Χάρο δὲν ψηφίω!*

*Κῦττα νὰ κρύψεις τὴ Χουχού,
καθότι θὰ στῇ φάω!* »

Περνάει κάμποση ὥρα...

Ὁ Γκαὺρ κι' ὁ Κεραννὸς ἔχουν καθίσει σὲ δυὸ ἀντικυρὰ βραχάκια τῆς κορφῆς. Κουβεντιάσουν γιὰ τον ὀριστικὸ θάνατο τοῦ κακούργου Κράουζ. Γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ παροξενου καὶ παντοδυναμου Καμπούρη.

Ἡ Χουχού ἔχει ξαπλώσει μέσα στὴ σπηλιά. Μελαγχολικὴ καὶ συλλογισμένη. Ἡ ἐμφάνιση τῶν δυὸ Ποκοπικῶν τὴν ἔχει φέρει σὲ μεγάλο ἀδιέξοδο. Σὲ μιὰ στιγμή ἀναστενάξει. Ψιθυρίζει :

— «*Ἀχ, καλὴ Θεοῦλη μου! Παιδὸν νὰ διαλέξω; Ἀφοῦ ἀμφότεροι τυγχάνουν μούρηλια, ποὺ κακοψόφο νάχουνε!*

Ὅμως γρήγορα παίρνει τὴν ἀπόφαση :

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ «*κουκουλωθῶ*» καὶ τοῖς δυό. Σάμπως εἶναι γιὰ χόρταση, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ἐξω ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς ἔχει σταθεῖ ὁ Ποκοπίκος. Ἀφουγγράζεται. Ἀκούει τὰ λόγια τῆς. Μπαίνει μέσα. Τῆς λέει σοβαρά :

— «*Ἀκουσέ με, Μαντζέλ .. Ἀπαξ καὶ γίναμε τώρα δυὸ Ποκοπικηδες, πρέπει νὰ χωρίσουμε καὶ τὰ ὑπάρχοντά μας. Ὁ ἕνας πρέπει νὰ πάρει ἕσένα, καὶ ὁ ἕτερος τὸ τρίποδο «*Σαῖνι*» Θελεῖ τὸ λοιπὸν νὰ βοηθήσεις. Νὰ βγῶ τοῦ λόγου μου κερδισμένος σ' αὐτὴ τὴ μοιρασιά! Νὰ πάρω τὸ καλύτερο*

ἀπ' τὰ δυό...

Ἡ Χουχού κολακεύεται ἀπ' τὰ λόγια του. Χαμογελαεὶ πονηρὰ :

— Κατεργαράκο, κατεργαράκο! Καταλαβαίνω τὸ σχεδιό σου! Θέλεις νὰ τον πιασεῖς κορόϊδο τὸν ἄλλον. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ὁ Ποκοπίκος συμφωνεῖ :

— Βεβαίως! Πρέπει νὰ τοῦ τῇ σκάσω. Νὰ μείνει σ' ἐμένα ὁ ... Καθαρόαιμος!

Ἡ «*Μαύρη Γόησσα*» γίνεται μπασοῦτι :

— Τρομάρα νὰ σοῦρθεῖ, χουσό μου!

Ὁ Νάνος ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Ἀποτραβιέται ἄμέσως. Ἔρχεται καὶ ξαπλώνει πλαῖσιον Γκαοῦρ καὶ στον Κεραννὸ. Βυθίζει τὸ βλέμμα του στὸ γαλάζιο βάθος τ' οὐρανοῦ. Παρακολουθεῖ τὴ συζήτησή τους.

Καὶ νὰ : Σὲ μιὰ στιγμή τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα. Ξεφωνίζει :

— Ἀράν, ἀδερφέ μου!.. Γιὰ κυττάτε ψηλά... Ἦν' αὐτὰ πάλι;!

Οἱ δυὸ Ἄντρες ξαφνιαζόνται. Σηκώνουν τὰ κεφάλια. Πάνω στὸν οὐρανὸ ἀντικρίζουν δυὸ παράξενα μαῦρα μπαλλόνια. Κατεβαίνουν ὀργά...

Ὅμως συμβαίνει κάτι περίεργο : Ὅσο οἱ φούσκες αὐτὲς χαμηλώνουν, τόσο λιγοστεύει ὁ ὄγκος τους. Τόσο φαίνονται μικρότερες!

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Κεραννὸς κυττάζουν σαστισμένοι. Τὰ μπαλλόνια ἔχουν χαμηλώσει πολὺ τώρα. Μποροῦν καὶ ξεχωρίζουν μιὰ περίεργη λεπτομέρεια : Κάτω ἀπ' τὸ καθενα κρεμμεται ἓνα ὄντα

νάλογα μικρό άνθρωπινο κορμί...

‘Ο Ποκοπίκο διασκεδάξει :

—Τους βλέπετε τ’ύς μαγικές ;
‘Ερε κεφάλιες γιά σφαξίμο που
τις έχουνε, ιδεργέ μου !

Σε λίνες στιγμές, οί δυό μυ-
στηριώδεις άνθρωποι πέφτουν
στά βρυχία του θεόρατου βου-
νού. Είναι τὰ πιδ παράξενα
όντα πούχει αντίκρυσεί μάτι άν-
θρώπου. Ασφαλώς φτάνουν στη
Γη άπο κάποιο μακρινό άστέρι !

‘Ο Νάνος είχε δικήν. Τά μυθ-
ρα μπαλλόνια είναι τὰ κεφάλια
τους. Τα μεταχειρίζονται σάν
αερόστατα.

Σάν υέλουν γ’ άνέβουν, ρου-
φάνε επ’ τὰ στόματα τους άέ-
ρα. Τά φουσκώνουν.

Τ’ άντιθετο κάνουν σάν θέ-
λουν νά χαμηλώσουν. Άδειά-
ζουν τόν άερα. Τά ξεφουσκώ-
νουν σιγά σιγά.

Είναι φανερό πώς τὰ κρανία
τους δεν έχουν κόκαλα. Μοιά-
ζουν μέ τουλούμια. Άπό δέρμα
έλαστικό. Σαν καουτσούκ.

Στό κίτω μέρος της ραχοκο-
καλιάς τους ξεφυτρώνει παροξε-
νη μακρινά ούρά. Στά χέρια
τους κρατάνε άλόκοτα πιστόλια !
Δεν κανουν κανένα θόρυβο σάν
πυροβολούν.

‘Ο Γκαούρ κι’ ό Κεραυνός
τούς κυτταζουν σαστισμένοι. ‘Ο
Ποκοπίκο θέλει, όπως πάντα,
νά κρυφεί τόν τρόπον πού δοκι-
μάζει. Φωνάζει με κέφι τάχα :

— Βρε καλώς τους τουλούμο-
κέφαλους ! Τι χαμπαράκια μαγ-
κας ! Δέν υού μαθαίνετε κι’ έ-
μένα τὸ κόλπο... Νά φουσκώνω
τήν κοιλάρα μου και νά πετάω
σόν Ζέπελιν !

‘Ο μελωπός γίγαντας κι’ ό

Γιός του, συνεννοούνται μ’ ένα
βλέμμα. Χύνονται κι’ οί δυό
μαζί, πάνω στούς μυστηριώδεις
έπισκέπτες.

Έκείνοι προτείνουν τ’ άθό-
ρυβα πιστόλια τους. Τους πυρο-
βολούν πριν προλάβουν νά πλη-
σιασουν !

Άπο τίς κάννες τους δέν βγαί-
νουν σφαίρες. Σε κάθε τρόβηγ-
μα της σκανδάλης ξεπετάγεται
μ’ άφινταστη όρμή, μιά μονά-
χα σταγόνα άπό παράξενο μαύρο
ύγρὸ. ‘Η δύναμή της είναι τόσο
πού τρυπάει τήν έπιδερμίδα.
Μπαίνει βαθιά μέσα στο σῶμα
του θύματος.

Το ύγρὸ αὐτὸ είναι τὸ «Φίλ-
τρο της Καζίας». Μόλις κυλό-
φοήσει στο αίμα, μεταμορφώ-
ναι τὸν άνθρωπο. Τὸν κάνει κα-
κό σάν φαρμακρὸ φιδί ! Τὸ ἴ-
διο συμβαίνει και στα ζῶα. Και
στά θεριά !

Πρώτος ό Γκαούρ, ύστερα ό
Κεραυνός και τελευταίος ό Πο-
κοπίκο, δέχονται στά κοιμιά
τους άπό μιά τέτοια ύγρη
σφαίρα.

Και νά : Στη στιγμή σταμα-
τοῦν εκεί πού βρίσκονται. Νοιώ-
θουν πώς έχουν γίνει σκληροί.
‘Απονοι ! Οί ψυχές τους κίλημ-
πάνε στην κοιλία. Οί καρδιές
τους στὸ μῖσος !

Τὰ ἴδια συναισθήματα δοκιμά-
ζει κι’ ό Ποκοπίκο. Τὰ ματια
του άγριεύουν. Τὰ δοντια του
τριζουν άπαισία ! Μουγγρίζει μέ
λύσσα και μανια :

— Θέλω νά σφάξω ! Νά πνί-
ξω ! Νά σουφαλίζω ! Νά ρουφή-
ξω αίμα ! Νά φάω... πατοῦ νυ-
χτός !

‘Ο Κεραυνός τραβάει τ’ άπο

μικὸ πιστόλι του. Ἀπὸ κακία μοναχα πυροβολεῖ τοὺς δυὸ ἀλόκοτους ἀνθρώπους!

Οἱ σφαῖρες χτυποῦν στὰ κορμιά τους χωρὶς ἀποτελεσμα. Ἀδύνατο νὰ τὰ τρυπήσουν!.. Οἱ ἐπιδρομεῖς ἀπ' τὸ ξένο ἄστρο, εἶναι ἀτρωτοί.

Οἱ Ἀεροκέφαλοι ρουφᾶνε πάλι ἄερα. Ξαναφουσκώνουν τὰ κεφάλια τους. Ἀπογειώνονται...

Σὲ λίγο βρίσκονται κάτω στὴ Ζούγκλα. Πάνω ἀπ' τὶς κορφές τῶν θεόρατων δέντρων. Τριγυρίζουν ἐδῶ κι ἐκεῖ... Πυροβολοῦν μὲ τὸ φίλτρο τῆς Κακίας κάθε ἰθαγενῇ. Κάθε θεριὸ ποὺ συναντᾶνε.

Κυτᾶστε αὐτὸ τὸ λιοντάρι... Μόλις ἔχει καταβροχθίσει ἕνα ξαρκοδι Χορτασμένο καὶ μὲ παρφουσουκωμένη κοιλιά τραβᾶει τώρα γιὰ τὴ φωλιά του.

Καθὼς προχωρεῖ βλέπει σὲ ἀπόσταση κι ἄλλα ξαρκάδια. Βόσκουν ξένοιαστα... Ὅμως προσπερνᾶει ἀδιάφορο. Δὲν τὰ πειράζει...

Καὶ νά: Ἕνας ἀπ' τοὺς Ἀεροκέφαλους τὸ πυριβολεῖ. Ἡ σταγόνα τοῦ μαύρου φίλτρου τρυπάει τὴν προβιά του. Κυκλοφορεῖ μέσα στοῦ αἵμα του...

Αὐτὸ ἦτανε! Τὸ λιοντάρι μονογυρίζει ἀμέσως ἄντρια. Γίνεται κακὸ σὰν τίγρη. Ἀρχίζει νὰ σπαράζει ὅ,τι βρῖσκεται μπροστά του. Χωρὶς λόγο. Ἔτσι μονάχα γιὰ νὰ βᾶναι στοῦ αἵμα τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του!..

Ὁ Γκαουὶ νοιώθει τώρα θανάσιμο μῆσος γιὰ τὸν Ταρζάν. Ὁ Ποκοπίκο γιὰ τὴ Χουχού...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ὁ Γιὸς του, κατεβαίνουν, καθ' ἕνας χωριστὰ, τὰ βράγια Τρέχουν γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ ἀμέσως. Ἐξω φρενῶν καὶ μὲ σφιγμένες γροθιές μπαίνει στὴν πέτρινη σπηλιά. Ἀρπάζει τὴ Χουχού ἀπ' τὸ τσουλούφι. Πασχίζει νὰ τῆς τὸ ξεριζώσει!

Τὸ Φίλτρο τῆς Κακίας, τὸν ἔχει κάνει θεριὸ ἀνήμερο. Στριγγίζει ἄγρια:

— Ἀμάν Μαμζέλ καὶ σώθηκε τὸ λάδι στοῦ καντηλάκι σου! Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνεις διαπρεπῶς! Τιμὴ καὶ δόξα σου νὰ πᾶς ἀπ' τὴ θρυλική μου χατζάρα!

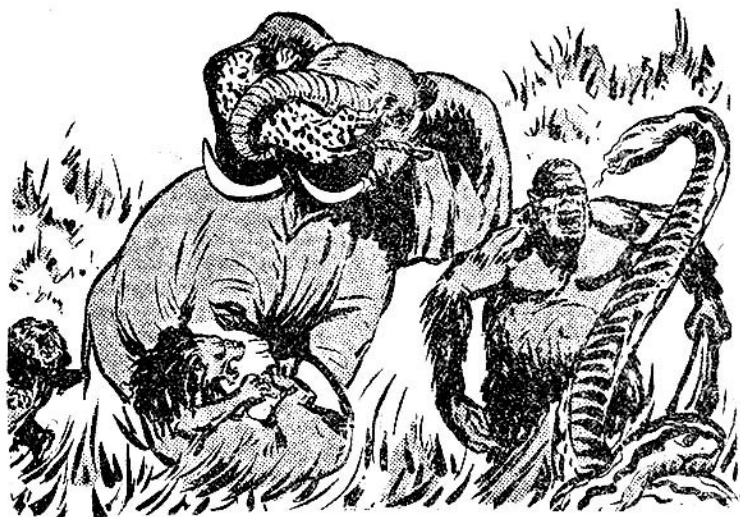
Ὅμως ἡ Χουχού δὲν εἶναι ἀπὸ κείνες ποὺ σηκώνουν ἀστεῖα. Ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο ἀπ' τὴ χατζάρα. Βγαίνει ἔξω ἀπ' τὴ Σπηλιά. Τὸν φέρνει κάμποσες βόλτες πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Τέλος παρατάει τὴ χατζάρα...

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἐκσφενδονίζεται στὸν ἄερα. Πέφτει σ' ἕνα ἀπ' τὰ τελευταῖα βράγια τῆς κορφῆς. Μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει ἀρχίζει, νὰ κατακυλάει Χτυπάει ἀπὸ βόαχο σὲ βόαχο. Γκρεμίζεται στοῦ τρομαχτικὸ βόραθρο!..

Ἡ «Μαύρη Γόσσα» μετανοῶνει ἀμέσως. Βάζει τὶς φωνές:

— Πωπώ, χρυσὸ μου, κακὸ ποὺ σοῦκανα! Καλὰ ποὺ ὑπάρχει ὁ «Βιού». Ἀλλοιῶς ζωντοχηρούλα θάμενα ἡ καφερὴ! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Σὰν ρελλὴ κατεβαίνει κι' αὐτὴ τὰ βράγια. Κυνηγᾶει τὸν Ποκοπίκο. Ποῦ νὰ τὸν φτάσει ὁμως. Τοῦ φωνάζει ὅσο πιὸ δυνα-

Οἱ φοβεροὶ ἀεροκέφαλοι φέρνουν σὲ ἀλλήλοσπαράγμῳ κι' αὐτὰ ἀκόμα
τὰ θεριὰ τῆς Ζούγκλας.

νατὰ μπορεῖ :

— Στάσου, χρυσό μου ! Καλὲ
στάσου, Ποκοπικάκι μου ! Μὴ
τρέχεις ἔτσι ! Μὲ ξεποδάριases
ποὺ κακοχρόνο νᾶχεις !..

Ἀλίμονο ! Ὁ Νάνος οὔτε τὴν
ἀκούει, μὰ οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ
σταματήσῃ. Κουτροβυλάει μ'
ἀφάντιστῃ ὁρμῇ πρὸς τὰ κάτω...
Οὔτε κι' αὐτὸς ὁ Σατινάς δὲν
θὰ μπορούσας νὰ βρεῖ τρόπο νὰ
τὸν σώσει. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ
σωριαστεῖ μὲ δύναμη κάτω. Θὰ
γίνει πῆττα !

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΒΟΑ

Ὅπως ὄχι. Ἐνας ἀπίστευτος
σωτήρας παρουσιάζεται στὴν

πτῶση του !

Εἶναι ἓνα τεράστιο φίδι. Ἐ-
νας βόας μὲ χοντρὸ κι' ἀπέραν-
το κορμί ..

Βρίσκεται κουλουριασμένος σὲ
μιά πλατιά προεξοχὴ βράχου. Ὁ
Ποκοπικό καθὼς πέφτει, χτυ-
πάει τυχαία πάνω του. Τὸ φίδι
ξαφνιάζεται. Θαρρεῖ πὼς κά-
ποιο ὄφνιο τοῦχει ἐπιτεθεῖ.

Μ' ἀστραπισία κίνηση ξετυλί-
γει τὸ τρομερὸ πλοκάμι τοῦ κορ-
μιοῦ του. Ἀγκαλιάζει μὲ λύσσα
τὸ Νάνο. Τὸν συγκρατεῖ στὴν
τρομαχτικὴ πτώση του.

Ὁ Ποκοπικό στριγγλίζει σπα-
ραχτικὰ στὸ θανατερὸ ἀγκά-
λιασμα τοῦ φιδιοῦ. Ὁ ἄμοιρος

ἀπὸ στιγμῇ σὲ στιγμή θὰ ξεψυχήσει.

Ὅμως γοήγορα φτάνει ἡ Χουχού. Μὲ τρελλὴ ἀιόγνωση χύνεται πάνω στο φίδι. Μὲ τὶς δύο παχουλὲς παλάμες τῆς τοῦ σφίγγει τὸ λαιμό. Ἡ λαχτάρα τῆς γιὰ νὰ σκόσει τὸ Νᾶνο, τῆς δίνει ὑπεράνθρωπὴ δύναμη. Ὁ βόας ἀνοίγει τὸ στόμα. Ἡ γλώσσα του πετιέται ἔξω. Ἀπ' τὸ σφιγμένο λαρύγγι του, βγαίνει βραχνὸ ἀπαίσιον σφύρημα...

Ἀμέσως ἐκτυλίσσεται ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ Ποκοπίκο Ἀγκυλιάζει μὲ τὴν ἴδια δύναμη καὶ λύσσα τὴν κοντόχοντρον Πυγμαία. Σφίγγει ἐκείνην τώρα θανατερό... Τὰ κόκαλα τῆς ἄμοιρης Χουχού τρίζουν. Ξεφωνίζει μὲ τρόμον καὶ φρίκη:

— Σινὰ καλεῖ!.. Τί μὲ σφίγγεις ἔτσι; Καὶ ἐπρώτῃ βελα γλεπεις Κοπέλλα ὁμορφῇ;

Ὁ Ποκοπίκο, λεύτερος τώρα, πετιέται ὀρθός. Κυττάζει μὲ συμπόνια τὴ Χουχού. Τὴ βλέπει νὰ χαροπαλεύνει στὸ θανατερό ἀγκόλιασμα τοῦ φιδιοῦ. Προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσει:

— Κουράγι, μωρὴ Μαρτέλ!.. Δὲν θὰ ὑποφέρεις πολὺ ἀκόμα... Κατὰ τὰ φαινόμενα γοήγορα θὰ...χηρῆσαι!..

Ὅμως ἄλλα λέν τὰ χεῖλιά του, καὶ ἄλλα ἡ καρδιά του!

Τραβᾷ ἀμέσως τὴ θηλυκὴ σκοτωσιασμένη χατζάρα. Χτυπάει διὰ τρεῖς δυνατεῖς στὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ...

Κανένα ὑποτετέλεσμα. Οὔτε νὰ τὸν γροῦτζουνίσαι δὲν καταφρονεῖ. Μουρμουρίζει ἔξω φρενῶν:

— Μυστήριος ἄβυσσος, ὁδεφεῖ μου!.. Πολὺ ζόρικος στὴ σφαίρη!..

Ἡ Χουχού περνᾷ τώρα τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς τῆς. Ξεφωνεῖ βοήθημα. Πινυμένα:

— Ἀς ὄψεσαι, Ποκοπίκο μου!.. Ἀς ὄψεσαι ποὺ μ' ἀφήνεις νὰ πεθάνω... ἀνύπαντρη!..

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρυκλάς» νοιώθει ἀφάνταστο πόνο γιὰ τὴν ἄμοιρῃ Πυγμαία. Στὸ πῖ καὶ φισκαρώνει ἓνα σιχακί. Τὴ μοιρολογεῖ μ' αὐτό:

«Τὶ νὰ σοῦ πρωτοθυμηθῶ, τί νὰ σοῦ συχωρῶω...

Μόν' ψόφα λίγο γοήγορα γιὰτί... χασομερῶω!»

Ὅμως ὁ δυστυχισμένος δὲν προφτίνει καλὴ καλὰ νὰ τελειώσει τὸ μοιρολόγι του.

Τὸ μεγάλο φίδι, θυμωμένο ἀπ' τὰ χτυπήματα ποὺ δέχτηκε, καταφρονεῖ ν' ἀπλώσει μιὰ ἀπ' τὶς κουλούρες τοῦ κορμιοῦ του. Ἀρπάζει τὸ Νᾶνο Ἀγκυλιάζει καὶ αὐτὸν μὲ τὴ Χουχού. Σφίγγει μὲ λύσσα καὶ τοὺς δύο μαζί τώρα.

Ὁ Νᾶνος στρινγίζει σὰν γουρνόπουλο ποὺ τὸ σφάζουν:

— Σχώρα με Χοιγί, ἴκα μου καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ σχωρέσει!..

Ἡ Πυγμαία τ' ἀναιθετο. Ψιθυρίζει εὐτυχισμένη:

— Τώρα δὲν μὲ νιάζει οὐδὲλως! Φτάνει ποὺ θὰ ξεψυχήσω ἐπὶ τῆς ἀνχάλτος σου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδας!

Ὁ Ποκοπίκο σπαρταροῖ μ' ἀφάνταστη δὴ αὐτῇ. Τὸ φίδι γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγει, κουνιόριάζεται ἀκόμα πὺ πὺλ. Γίνεται, μαζὶ μὲ τὰ θήματα του ἓνα ὁλοστερόγγυλον κοῖβρι.

Ἔτσι, στὴν προσπάθειά του αὐτῇ, ξεφεύγει ἀπ' τὴν πέτρινη προσέκοχη ποὺ βρίσκεται. Ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται ἀπὸ βρυχο

σὲ βράχο.

Εὐτυχῶς ! Οὔτε ἡ Χουχού, οὔτε ὁ Ποκοπίκο παθαίνουν κακό. Τὸ ἔλαστικό κορμί τοῦ τεράστιου φιδιού πού ἔχει τυλχητεῖ γύρω, τοὺς προστατεύει ἀπ' τὸ χτυπήματα πάνω στὰ βράχια.

Τέλος, τὸ ζωντανὸ αὐτὸ κουβάρι, μὲ μεγάλη ὀρμὴ πέφτει κάτω στὸ παχὺ γρασίδι τῆς Ζούγκλας. Μὲ τὴ φόρα πού ἔχει κατοικυλάει καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα μακριά...

Τὸ φίδι, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οὔτε στιγμή δὲν ἐξέσφιξε τὸ τρομερὸ κορμί του. Μὰ κανένα τρόπο δὲν θέλει νὰ χάσει τοὺς δυὸ χορταστικούς μεξέδες...

Τώρα, μανιασμένο ἀκόμα περισσότερο ἀπ' τὰ χτυπήματα πάνω στὰ βράχια, σφίγγει πιὸ δυνατὰ τὰ θύματα. 'Ο Νινος κι' ἡ Πυγμαία, ἔχουν κολλήσει, ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον. Σάν τοιρῶτα.

Η ΜΑΪ·ΜΟΥ ΞΑΝΑΒΑΦΤΙΖΕΤΑΙ (*)

Καὶ νά : Ἀπρόσκλητος σωτήρας καταφθάνει. Εἶναι ἕνα γνωστό μας χαριτωμένο Μαῖμουδάκι. Κάποτε ὁ Ποκοπίκο εἶχε πάρει τὴν πρώτη συλλαβὴ τοῦ Ταρζάν καὶ τὴν πρώτη τοῦ Γκαοὺ κι' ἔφτιαξε ἕνα ὄνομα. Μ' αὐτὸ τόδε βυφτίζει ..

Τὸ μαῖμουδάκι βλέπει τὸ κακὸ πού γίνεται. Λυπᾶται τοὺς δυὸ Νάνους πού χαροπαλεύουν.

Χωρὶς νὰ χάσει στιγμή χύνει-

(*) Διαβάζετε στίς τελευταῖες σελίδες τοῦ τεύχους. Τὸν καινὸ ριο μεγάλο μας διαγωνισμό : ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪ·ΜΟΥΣ.

ται, ἀπ' τὸ πίσω μέρος στὸ κεφάλι τοῦ φιδιού Χώνει τὰ γύχια τῶν μπροστινῶν του ποδαριῶν στὰ μάτια του. Τὸ τυφλώνει !

Τὸ τρομερὸ ἐρπετὸ βγάξει ἀπαίσιο πονεμένο σφίγγημα. Τὸ τεράστιο κορμί του ξεδιπλώνεται ἀπ' τὰ δύο θύματα. Σέρνεται τρομανμένο. Καθὼς προχωρεῖ χτυπάει τὴ μουσοῦδα του πάνω σ' ἕναν κορμό. Ὑστερα σὲ μιὰ πέτρα Τέλος καταφέρνει καὶ χάνεται κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα τῆς τροπικῆς γῆς...

Τὸ μαῖμουδάκι σιριγγίζει τώρα ! Χοροπηδαίει χαρούμενο.

'Ο Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού τρομάζουν νὰ ἐκκολλήθουν, ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Ἔχουν κι' οἱ δυὸ τὰ κακὰ τους χάλια !

Ὅμως γρήγορα συνέρχονται. Καταφρονουν νὰ σταθοῦν ὀρθοί. Ἡ Πυγμαία παίρνει στὴν ἀγκαλιά της τὸ Μαῖμουδάκι πού τοὺς ἔσωσε τὴ ζωὴ. Τὸ φιλάει μ' ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη.

Ἐκεῖνο εἶναι ἀπάνταστα μιμητικό. Κάνει πάντοτε ὅ,τι βλέπει νὰ κάνουν οἱ ἄλλοι. Ἔτσι καὶ τώρα ἀγκάλιαζει κι' αὐτὸ τὴ Χουχού. Τὴ φιλάει, ὅπως τὸ φιλάει κι' ἐκείνη.

'Ο Ποκοπίκο παρεξηγιέται π' ἀκούει τὰ φιλιὰ τους :

— Δὲν πορατᾶτε τὰ σαλιγκάρια λέω ἐγώ ! Σάν πολὺ στὸ ρούφα-ρούφα τὸ ρίξατε, ἀδερφέ μου !

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» ἔχει ξετρελλαθεῖ μὲ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ Μαῖμουδάκι.

— Θὰ τὸ κρατήσω γιὰ πάντα κοντά μου. Θὰ τοῦ δώσω κι' ἕνα ὀρατο ὄνομα. Θὰ τὸ βγάλω... Θὰ τὸ βγάλω... Θὰ τὸ βγάλω...

Ὁ Νάνος τὴ διακόπτει :
— Περιττόν ! Τῷχω βαπτίσει
τοῦ λόγου μου.

— Μπά ; Καὶ πῶς τῷχετε βγά-
λει κύριε Νοννέ ;

— Ἄν μπορεῖς βρέστο. Τὸ ὄ-
μα ποὺ τοῦλωσα γίνεται ἀπ' τὸ
μισὸ Ταρζάν κι' ἀπ' τὸ μισὸ
Γκαούρ.

Ἡ Χουχού σπάει τὸ κεφάλι.
Τὸ τσουλούφι της κατασφώνει
ἀπ' τὴν πολλὴ σκέψη. Τέλος ξε-
φωνίζει μ' ἐνθουσιασμό :

— Τὸ βοήκα καλέ ! Καλέ τὸ
βοήκα, ποὺ κακοχρόνο νάχω !

Ὁ Ποκοπίκο ρωτᾷε περίε-
ργος :

— Λέγε, πῶς τῶβαλα ;

Ἡ Πυγμοῖα ἀπαγγέλει τ' ὄ-
νομα μὲ στόμα :

— Ζανούρ ! Ζανούρ !

Ὁ «λυοθεόματος Ἀντρακλας»
σφριζει στὴν παχουλὴ μούρη
της ἀεροδυναμικῆ στράκα :

— Κλάφφ ! Τρομάρα νὰ σούρ-
θει, μπουνταλοῦ !

Τὸ Μαῖουοδάκι μμεῖται τὴν
κίνηση τοῦ Ποκοπίκο. Κολλάει
κι' αὐτὸ μ' ὀρμὴ τὸ μπροστινὸ
ποδαράκι του στὴν κομικὴ φά-
τσα τῆς Χουχούς :

— Κλίφφ !

Ἡ Πυγμαῖα διαμρτύρεται στὸ
Νάνο :

— Διατί σὲ περιναλῶ. Μήπως
τὸ «Ζανούρ» δὲν εἶναι μισὸ Ταρ-
ζάν καὶ μισὸ Γκαούρ ;

Ὁ Ποκοπίκο δὲν ἀποκρίνεται.
Ἐχει μαρμαρώσει συλλογισμέ-
νος. Ψιθυρίζει σὰν νὰ παραμι-
λάει :

— Δίχρο ἔχει ἡ Μπουνταλοῦ.
Μόνο ποὺ ἐγὼ εἶχα πάρει τὶς
πρώτες συλλαβές κι' ἀπ' τὰ δύο
ὀνόματα. Ἐγὼ αὐτὴ πῆρε τὶς

δεύτερες ! Τί τὸ ἓνα, τί τὸ ἄλλο !
Ἀντιστενάξει βαριά. Συνεχίζει :
— Ἔτσι ποὺ πᾶμε, θὰ σπά-
σουμε πλάξ. σὲ πολλὰ... βαπτί-
σια τῆς Μαίμους !

ΦΥΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟ

Ἡ Ταταμπού κι' ἡ Θύελλα
προχωροῦν γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ
Ταρζάν. Πᾶνε νὰ φροντίσουν
γιὰ μιὰ παντοτεινὴ συναδελφω-
ση τῶν δύο δοξασμένων ἡρώων
τῆς ἀπέραντης κι' ἀχρῆς Ζούγ-
κλας !

Ἀλίμονο ! Στὰ μισὰ τῆς δρό-
μου, ἓνα κοπάδι ἀπὸ τεράστια
καβούρια τῆς στεφίδας παρουσια-
ζεται μπροστὰ τους.

Μὲ τὶς τρομερὲς δαγκάνες
τοὺς ζητᾶνε νὰ κόψουν πέρα
γιὰ πέρα τὰ τρυφερά ποδάκια
τῶν γυναικῶν.

Ἡ ὄψη ποὺ παρουσιάζουν μὲ
τὶς πυκνὲς μαύρες τρίχες πάνω
στὴ μαλλιαρὴ τους ράχη, εἶναι
φοιτητὴ κι' ἀπαίσια. Εἶναι ἀφάν-
ταστα τρομακτικὴ.

Παρ' ὅλο ποὺ κι' οἱ δύο γυ-
ναῖκες ἔχουν ἀτρόμητη καρδιά,
γιὰ μιὰ στιγμή σαστίζουν. Τὰ
χάνουν.

Στὸ ἐλάχιστο αὐτὸ χρονικὸ
διάστημα, τὰ φοβερά καβούρια
τὶς περικυκλώνουν. Δὲν ὑπάρχει
τώρα κανένα σημεῖο λεύτερο.
Ἀπὸ πούθεν δὲν μποροῦν νὰ
ξεφύγουν.

Τὰ καβούρια ὅλο καὶ ξυγώ-
νουν. Ὅλο καὶ περσιφίγγουν τὸν
κλοιὸ νύχω τους.

Ἡ Θύελλα μπορεῖ νὰ ἔχει ἀ-
πέραντες ἐπιστημονικὰς γνώσεις.
Ὅμως ἀπὸ τὴ Ζούγκλα καὶ τὴς
κινδύνους της, δὲν ξέρει σχεδὸν
τίποτα.

Βρίσκεται όμως πλάι της ή ύπεροχη Έλληνίδα Ταταμπού. Γέννημα και θνήσκμα της τροπικής Γής !

Και νά : Η πανώρια μελαψή Γυναίκα ξέρει καλά πόσο τραγικές είναι οι στιγμές που περνάει.

‘Αρπάζει σάν σίφουνας στά χέρια την Κόρη του Ταρζάν Μά τά γερά της μπράτσια τή σηκώνει ψηλά. Τή φορτώνεται σάν σακκί στον ώμο.

Κι’ άμέσως κάνει κάτι καταπληκτικό. Πηδάει πάνω στη μαλλιάρη ράχη του Κάβουρα που βρίσκεται πιο κοντά της. Όμως δεν στέκεται καθόλου σ’ αυτήν.

‘Από κει, με γρηγοράδα άστοιακής, πηδάει στη ράχη άλλου Κάβουρα. ‘Υστερα άλλου... άλλου... άλλου...

Μέχρι που βγαίνει άπ’ τόν τρομερό κλοιό. Σώζει άπό φοιχτό θάνατο τή Θύελλα και τόν έαυτό της.

‘Ενα μονάχα, τή τελευταία Καβούρι που πήδησε, κατάφερε νά τή δαγκώσει στο πόδι. Βρύση τρέχει τόν αίμα. Όμως ή Ταταμπού δέν στεναχωριέται.

Παρατάει άμέσως κάτω την Κόρη του Ταοζάν. Τήν τραβάει άπ’ τή χέρι. Τρέχουν νά ξεμακρύνουν άπ’ τόν κίνδυνο...

‘Ετσι, χωρίς νά τή θέλουν, αλλάζουν κατεύθυνση. Προχωρούν πολύ κατά τόν Νοτιά... Κοντεύουν νά φτάσουν στο μέρος που βρίσκεται τόν θεόρατο δέντρο του Νταμπούχ.

Τέλος σταματούν κάποτε. Η Ταταμπού ψάχνει και βρίσκει ένα άπ’ τ’ άμέτρητα θαυματουργά

βότανα της Ζούγκλας. Τό βάζει στην πληγή του δαγκωμένου ποδαρού της. Τό αίμα που τρέχει άπο κει σταματάει άμέσως.

Η Θύελλα κάθεται νά ξεκουραστεί σέ μιá πέτρα. Η μελαψή Έλληνίδα ξεμακρύνει κάμποσο. Ψάχνει νά βρει άκόμα κι’ άλλο ένα βοτάνι. Αυτό που θά κάνει τήν πληγή νά θρέψει. Νά μὴν αφήσει στο πόδι της κανένα άσχημο σημάδι.

Όσο περήφωνα κι’ άτρόμητη κι’ άν είναι ή Ταταμπού, δέν παύει όμως νάναι και Γυναίκα. Η όμορφιά, έχει μεγάλη σημασία και γι’ αυτήν !

Περνάει λίγη ώρα. Ξαφνικά στ’ αυτιά της Θύελλας που περιμένει, φτάνουν σαραχτικά ξεφωτητά :

— Βοήθειααα !.. Βοήθεια !..

Η Κόρη του Ταρζάν άναγνωρίζει τή φωνή. Είναι ή Ταταμπού Σίγουρα θά βρίσκεται σέ τρανικό κίνδυνο !..

Η Θύελλα τρέχει σάν τρελλή προς τή σημείο π’ άκούγονται οι φωνές. Σέ λίγες στιγμές βρίσκεται εκεί. Και τότε αντιγράφει κάτι άφάνταστα τρομαχτικό :

‘Ενα μενάλο σαρκοφάγο φυτό της Ζούγκλας έχει αϊγματοθήσει τή συντροφίσσα του Γκαούρ. Τά φύλλα του, χοντρά και μακρὰ σάν του ‘Αθάνατου, μοιάζουν νάναι ζωντανά. Κουνιώνται σάν φίδια !..

Έχουν άγκαλιάσει τόν μισόγυμνο κορμί της άμοιρης μελαψής γυναίκας. Η Ταταμπού, παλεύει και χτυπιέται άπεγνωσμένα. Μάταια πισηχίζει νά ξεφύγει. Νά λευτερωθεί άπ’ τόν θανατερό άγ-

κάλλισσα !..

Ἡ Θύελλα, ἀνίδει καθὼς εἶναι ἀπὸ τέτοια, πέφτει πάνω στὸ τρομερὸ φυτό. Τραβᾷ με δύνανμη τὴν Ταταμπού. Ζητάει νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπ' τὰ φύλλα του. Νὰ τὴ σώσει ἀπ' τὸ βέβαιο καὶ ἀπαίσιον θάνατον...

Ἔτσι πέφτει καὶ αὐτὴ στὴ θανατερὴ παγίδα : Τὰ φιδίσια ζωντανὰ φύλλα τοῦ σαρκοφάγου φυτοῦ, ἀρπάζουν καὶ ἐκεῖνην.

Τώρα καὶ οἱ δύο γυναῖκες χαροπαλεύουν στὴν ἀγκαλιά τοῦ Χάγια Χού. (*) Σεφώνίζουν ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦν :

— Βοήθειαια ! Βοήθειαια !..

Ἡ Ταταμπού προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τραβήξει τὸ μαχαίρι της. Νὰ σπαραξεί μ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ ζωντανὸ φυτό. Ὅμως στέκεται ἀδύνατον νὰ τὰ καταφέρει. Τὰ φιδίσια φύλλα κρατᾶνε γερὰ δεμένα τὰ χέρια της...

Καὶ νὰ : Σιγὰ· σιγὰ οἱ δυνάμεις τῶν δυὸ Γυναικῶν, ἐξαντλοῦνται. Σὲ λίγες στιγμὲς σίγουρα θὰ λιποθυμήσουν. Ὅχι μονάχα ἀπ' τὴν ἐξαντληση· Μὰ καὶ ἀπ' τὴ νάρκη πού τοὺς φέρνει ἕνα παρῆγενο βαρὺ ἄρωμα. Βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρωποφάγου φυτοῦ.

Εἶναι ἕνα πηχτὸ ὑγρό, σὰν μέλι. Ἡ μυρωδιά τοῦ ὑπέροχου καὶ μεθυστικῆς...

Ἡ Ταταμπού καὶ ἡ Θύελλα ἂν χάσουν τὶς αἰσθήσεις τους, φοιχὸς θάνατος τὶς περιμένει. Θὰ

(*) Ἡ κατὰ λέξη ἐξηγήρη τῆς ὀνομασίας πού τοῦρουν δώτει οἱ Ἰθαγενεῖς, εἶναι : Φιδία φυτοφάγα. Δηλαδή φυτὸ πού τὰ φύλλα του εἶναι ζωντανὰ φιδία.

μείνουν ἐκεῖ αἰχμάλωτες καὶ ναρκωμένες. Μέχρι πού νὰ ξεψυχήσουν. Ὁ ἥλιος τότε καὶ οἱ βροχές, θὰ σαίζουν σιγὰ-σιγὰ τὰ πτώματα τῶν δυὸ Γυναικῶν. Οἱ χυμοὶ τους θὰ σταλάζουν σὰν λίπασμα πάνω στὴν ἀνοιχτὴ καρδιά τοῦ Φυτοῦ. Ἕνα μεγάλο διάστημα θὰ τραφεῖ μ' αὐτούς...

Τελος θ' ἀνοίξει κάποτε τὰ φιδίσια φύλλα του. Θὰ τινάξει δεξιά καὶ ἀριστερά τ' ἄχρηστα πιά κόκκαλα θὰ περιμένει μὲ ὑπομονὴ ἕνα καινούργιον θῦμα...

Ὅμως ὅλ' αὐτὰ δὲν πρόκειται νὰ γίνουν τοῦτη τὴ φορὰ.

Οἱ σπαραχτικὲς φωνὲς τῶν δυὸ γυναικῶν, φέρνουν ἀποτελέσματα.

Σεφνικά, βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει...

Ο ΠΑΝΩΡΙΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει λαχωνισμένος ὁ Νταμπούχ !...

Τὰ βαθουλωμένα μάτια τοῦ τρελλοῦ Γουλιανθρώπου κυττάζουν μὲ φρίκη τὸ κακὸ πού γίνεται. Ἡ ἀγαπημένη του Ταταμπού, μαζί μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα κινδυνεύουν. Τὶς βλέπει πιασμένες στὰ πρόσινα πλοκάμια τοῦ τρομεροῦ Χάγια-Χού !

Μουρμουρίζει θυμωμένος ἕνα τρίλεξο :

— Νταμπούχ... Σκοτώνει... Χαχαγιού...

Κι' ἀμέσως πάνει δουλειά. Μὲ τὰ τρομαχτικὰ χέρια του, ἀρπάζει ἕνα-ἕνα τὰ φιδίσια ζωντανὰ φύλλα. Τὰ τραβᾷ μ' ἀφάνταστη δύναμη. Τὰ ξεριζώνει σὰν μαρούλια. Τὰ πετάει μακριά.

Ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου...

ποφάγου φυτοῦ βγαίνει παράξενος θόρυβος. Σαν νὰ κοχλαζει νερο σὲ δυνατὴ φωτιά. .

Τὸ πυκτὸ ὑγρὸ ξεπηδαίει ἀφθονο τώρα ἐπάνω. Λές καὶ ζητάει μὲ τὸ μεθυστικὸ του ἀρώμα νὰ ναρκώσῃ τὸ φοβερὸ ἀντίπαλο.

Ὁ Νταμπούχ, σὲ λίγες στιγμὲς μέσῃ, τοῦχει ξεριζώσει τὰ περισσότερα φύλλα. Λευτερώνει τὶς δυὸ γυναῖκες.

Ἀμέσως ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν πανώρια Ταταμπού. Κάνει νὰ φύγῃ...

Ἡ αἰοριη συντροφισσα τοῦ Γκαοὺν ξεφωνίζει καὶ χτυπιέται. Πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ τριχωτά του μπράτσα.

Ἀλίμονο! *Ὅσο μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ζορπάδι ἀπ' τὰ νύχια λιονταριῶν, ἴσοο μπροτὶ νὰ γλυτώσῃ καὶ ἐκεῖνη ἀπ' τ' ἀγκάλιασμα τοῦ φοβεροῦ Γοριλανθωοῦ!

Ἡ Θύελλα νοιώθει φρίκη μπροστά σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ σκηνή. Χωρὶς καθόλου νὰ λογαριάσῃ τὸν κίνδυνο, χύνεται πάνω στὸ γιγαντόσωμον Ἀνθρωπογορίλα. Ζητάει νὰ τ' ἀρπάξῃ ἀπ' τὰ χέρια τὴν Ταταμπού.

Ὁ Νταμπούχ τὴ σπρώχνει πρῶτα εὐγενικά. Ἡ Κόρη τοῦ Ταξάν τινάζεται δέκα βήματα μακριά. Γκρεμοστακίζεται κάτω. Ὅμως γρήγορα πετιέται ὀρθή. Τρέχει πάλι κοντὰ στὸ Γοριλάνθρωπο. Τραβάει τὴν Ταταμπού ἀπ' τὰ πόδια.

Ὁ τριγωντὸς Κύκλωπας θυμώνεται. Σηκώνει τὸ τεράστιο βαρὺ χέρι του. Δίνει στὸ κεφάλι τῆς ἀμοιρῆς Κοπέλλας, τρομαχτικὸ χτύπημα!

Ἡ Θύελλα βγάει πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω ἀναισθητῇ.

Ὁ Γοριλάνθρωπος μουρμουρίζει καὶ ἄλλο ἓνα τριλεξο :

— Νταμπούχ... Ἀγασαί Ταταμπού...

Συνεχίζει ἀτάραχος τὸ δρόμο. Τραβάει κατὰ τὸ θέορατο δέντρο Ἐκεῖ στὰ ψηλά κλαδιά βρῖσκεται ἡ πρωτόγονη ξυλένια καλύτερα του.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα στιγμὴ δὲν παύει νὰ ξεφωνίζει :

— Βοήθειασα! Βοήθειασα!

Ὅμως καὶ αὐτὴ τὴ φωνὰ ὁ Θεὸς τὴ λυπάται. Σὲ λίγες στιγμὲς μακρυνὸ πονεβολητὸ ἀλογου ἀντηχεῖ.

Ἡ Ταταμπού σταματάει τὶς φωνές. Ἀφουγγάζεται.

Τὸ ποδοβολητὸ ὁλοένα καὶ πλησιάζει. Τώρα ἀρχίζουν νὰ ξεχωρίζουν καὶ τὰ κουδουνάκια τοῦ ἀλογου.

Ντριγκ-ντρίν! Ντριγκ ντρίν! Σὲ λίγες στιγμὲς πανώριος Καβαλλάρης παρουσιάζεται.

Σταματᾷ μπροστὰ στὸ Νταμπούχ. Πηδαίει σβέλτος κατω.... Κάνει νὰ βοηθήσῃ τὴ μελαψὴ γυναῖκα...

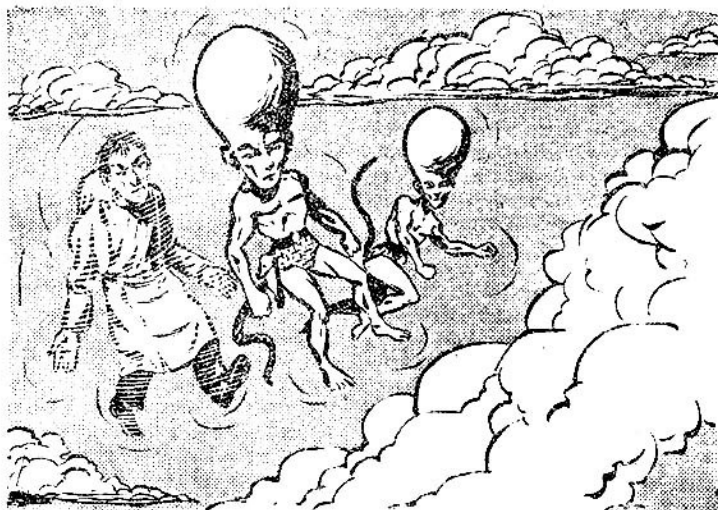
Ἀλίμονο! Δὲν προφταίνει οὔτε τὸ χέρι τῆς ν' ἀγγίξῃ.

Ὁ τρολλὸς γοριλάνθρωπος τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ σπρωξιὰ. Τον σαρπιάζει κάτω σὲ πέντε βήματα ἀπόσταση!...

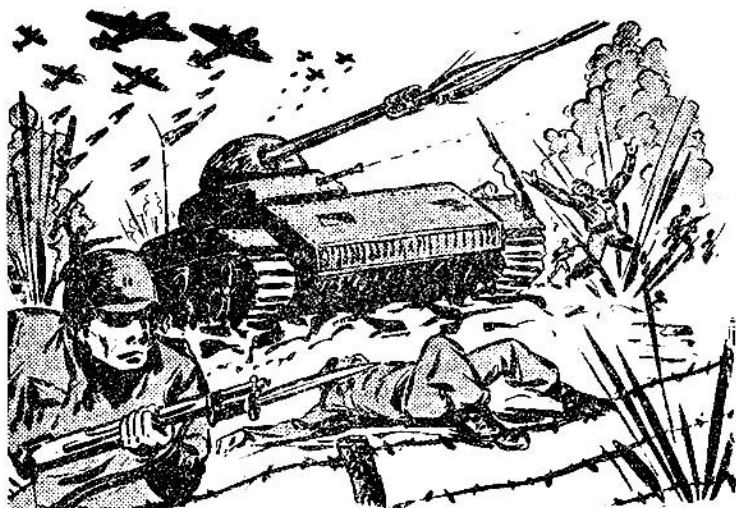
Ὁ νέος ἄνδρας πετιέται γρήγορα ὀρθὸς Μ' ἓνα πήδημα βρῖσκεται πάλι κοντὰ στὸν Ἀνθρωπογορίλα. Τὸ πρόσκοπό του ἔχει πᾶσι ἀγρία ἐκφύση. Τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπὲς ὀργῆς... Τὰ δόντια του τρίζουν!

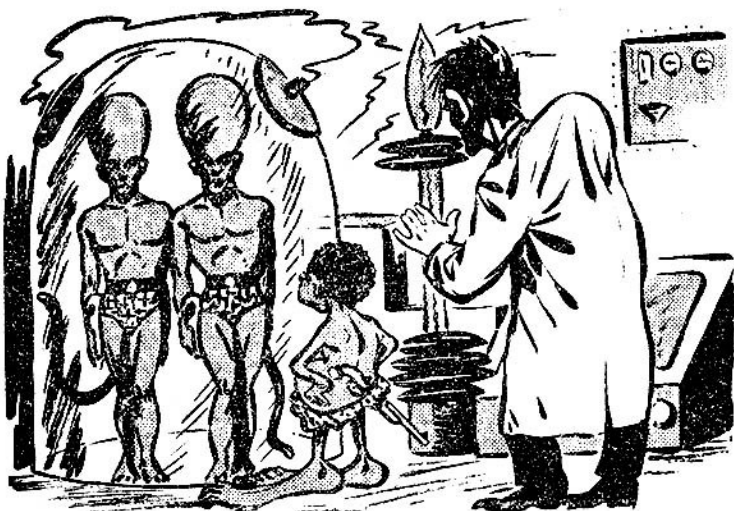
Ὁ ἓνας Μοκοπίκο δεν χωνεύει τόν ἄλλον. "Ὅμως κι' οἱ δυό ἀγαπᾶνε τή Χουχού. Καθένας τή θέλει γιά λογαριασμό του.

Ὁ Πάστορ στέλνει τό φάντασμα του κοντά στούς δυό τρομερούς Ἀεροκέφαλους.

Τό φίλτρο τῆς Κακίας θά φέρει ισομαχτικό αἱματοκύλισμα στήν
ἀνθρωπότη-α.

Ὁ Πάστορ δάζει τὰ πτόματ᾽α τῶν δύο Πλανητ᾽ανθρώπων σ' ἓναν
μεγάλο γυάλινο θάλαμο. Ἀρχειρεῖ τὸν ἀέρα, ...

Κάνει αὐθόρμητη κίνηση νὰ τρωφήξει τὸ πιστόλι του. Ὁμως ἡ Γυναίκα πού κινδυνεύει τοῦ φωνάζει Τὸν κάνει νὰ συνέλθει. Νὰ συγκρατηθεῖ.

— Μίμη! Μὴ κάνεις κακὸ στὸ Νταμπούχ! Κι' ἐγὼ ἔχω μαχαίρι. Ἀν ἤθελα νὰ τὸν χτυπήσω, θὰ μπορῶσα νὰ λευτερωθῶ. Κῦττιζε νὰ τὸν ξεγιάσεις!..

Ὁ πανώριος Κυβαλλάρης μένει γιὰ μιὰ στιγμή συλλογισμένος. Ἀμεσῶς γυρίζει στ' ἀλογό του. Τραβιεῖ ἀπ' τὸ λουρὶ τοῦ λαμποῦ ἓνα γυαλιστερό μπρούτζινο κουδουνάκι. Τὸ κουνάει ἐπιδεικτικὰ μπροστά στὰ μοῖα τοῦ τρελλοῦ Γοριλανθρώπου. Ἐκείνος τὸ κυττάζει μὲ θαυμασμό.

— Ντριγκ ντρίνν!... Ντριγκ ντρίνν!...

Ταυτόχρονα τοῦ κάνει καὶ τὴν πρόταση. Μὲ τριῖλεξα γιὰ νὰ τὴ νοιώσει καλύτερα:

— Νταμπούχ δίνει Γυναίκα! Μαξάρλαν δίνει ντριντρίν!

Τὸ γυαλιστερό κονδυνάκι κι' ὁ γλυκὸς του ἦχος μαγεύουν τὸν Ἀνθρωπογορίλα. Δέχεται προθύμως τὴν ἀνταλλαγὴ. Παρατάει κάτω τὴν Τατομπού. Τὴ σπρώχνει πρὸς τὸ Νέο. Ἀρπάζει μὲ λαχτάρια τὸ κονδυνάκι. Τὸ φέρνει γρήγορα κοντὰ στ' αὐτί του. Τὸ κουνάει:

— Ντριγκ—ντρίνν!... Ντριγκ—ντρίνν!..

Ἀνείπωτη χαρὰ ζωγραφίζεται στ' ἄγριο τρομαχτικὸ πρόσωπό του... Γελάει τρελλὰ.

— Χού, χού, χού!... Χού, χού, χού!..

Τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια. Τρέχει κατὰ τὸ θεόρατο δέντρο.

Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ καλύβα του.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα σφίγγει μ' ἐδγνυμοσμένη τὸ χέρι τοῦ ἀμερικανοῦ τυχροδόκτη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαξ Ἀρλαν. Ἡ καλὴ τύχη σ' ἔφερε μπροστά μου. Ὅχι γιὰ νὰ οὔσεις ἐμένα. Ὁ Νταμπούχ δὲν θὰ μούκανε ποτὲ κακὸ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσεις τὴν κορὴ τοῦ Ταρζάν. Αὐτὴν πού βρίσκεται λίνο πρὸ περὰ ἀναίσθητη... Ἀν ὁ Γοριλανθρώπος μὲ κρατοῖσε κοντὰ σου, σίγουρα καπιο θεριὸ θὰ περνοῦσε νὰ τὴ σπαράξει...

Γυρίζουν τώρα κι' εἰς δύο. Βιάζονται νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο ποῦχε πέσει ἡ Θυέλλα.

Τὸ ἄλογο ἀκίχλυθεῖ πιστὰ ἀπὸ πίσω...

Κοθὼς προχωροῦν, ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἐξηγεῖ στον Μαξ Ἀρλαν μὲ λίγα λόγια τὰ καθέκα-στια.

Σαφινὰ θυμάται κάτι. Χαμογελάει. Τὸν ρωτᾷ:

— Ἀλήθεια Μαξ! Ἐπαφες λοιπὸν πιά νὰ εἶσαι... Μάγος! Πῶς πῆγε ἐκείνη ἡ ἐπιχείρηση;

Χαμογελάει κι' αὐτός. Μουρμουρίζει:

— Καλά! Κατὰφερα νὰ μαζέψω πάνω ἀπὸ δώδεκα τόννους χρυσάφι!... Εἶμαι πολὺ πλούσιος Ταταμπού... Λέω ν' ἀφήσω πιά τὴ Ζούγκλα. Νὰ ξαναυρίσω στὴ μακρινὴ Πατρίδα μου!..

Ἡ Ταταμπού βνάζει ξαφνικὰ τρομαγμένο ξεφωνητό. Ὁ ἀμερικανὸς γόης κυττάει σαστισμένος. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση μπροστά τους, βρίσκεται τ' ἀναίσθητο

κορμί μιᾶς ἀφάνταστα ὁμορφῆς ξανθὴς κοπέλλας. Ἐνα μεγάλο γέροικο λιοντάρι ἔχει σκύψει πάνω της Ἀφουνκράζεται μέ τὰ ρουθούνια τὴν ἀνάσα της. Ἀν εἶναι νεκρή, θὰ προσπεράσει καὶ θὰ φύγει. Τὰ λιοντάρια δὲν τρώνε ποτὲ ψοφίμια. Ἀν εἶναι ζωντανή, θὰ μείνει νὰ στήσει γερό τσιμπούσι. Οἱ τρυφερὲς λευκὲς σάρκες τῆς Θύελλας, τὸ κάνουν νὰ ξερογλύφεται. Νὰ ξεροκαταπίνει...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν τραβάει τὸ πιστόλι του. Ἀφθαστος σκοπευτὴς καθὼς εἶναι, σημαδεύει τὸ θεριὸ ἐκεῖ πού τελειώνει τὸ πλατὺ μέτωπό του. Στὸ ἴδιο σημεῖο πού ἀρχίζει ἡ μουσούδα του. Ἀνάμεσα στὰ δύο του μάτια.

Καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη...

Ἡ σφαῖρα ἀνοίγει ἀκοιβῶς ἐκεῖ, μιὰ κόκκινη ρύπα. Τὸ θεριὸ σωριάζεται νεκρὸ πάνω στ' ἀναισθητὸ κορμί τῆς πανέμορφης κοπέλλας. Ἀπ' τὴν πληγή, ἀνάμεσα στὰ μάτια του, ξεφεύγει ἓνας ὀρμητικὸς πίδακας. Ἀπὸ κόκκινο αἷμα.

Ὁ ἡμερικανὸς τυχодиόκτης μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντὰ στὴ Νέα. Τραβάει τὸ βαρὺ λιοντάρι ἀπὸ πάνω της...

Μαζί με τὴν Ταταμπού τὴ συνεφέρνουν γρήγορα. Ἡ Θύελλα πετιέται ὀρθή.

Τὰ μάτια τοῦ Μάξ Ἀρλαν ἀνοίγουν διὰπλατα. Τὴν κυττάζει μ' ἀνείπωτο θαυμασμό. Ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν εἶχε συναντήσει τέτοια ὑπέροχη ὁμορφιά!

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν μαθαίνει πὼς ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς πυροβόλησε τὸ λιοντάρι. Τοῦ σφίγγει

μ' εὐνώμοσύνῃ τὸ χέρι.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε ! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω...

Ὅμως ἀμέσως τὰ χάνει...

Ὁ ἄγνωτος ἄνδρας τῆς κοστὰει σφιχτὰ τὸ χέρι. Τὴν κυττάζει παρ' ἔξω στα μάτια...

Κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ τραβήξει τὴν παλάμη τῆς ἀπ' τὴ δική του Δὲν τὰ καταφέρνει. Ὁ Μάξ Ἀρλαν σφίγγει τὸ χέρι τῆς πὺδ δυνατὰ. Ψιθυρίζει :

— Εἶσαι ὁμορφὴ ! Πολὺ ὁμορφὴ !..

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ταταμπού σηκώνει τὸ δικό της χέρι. Τοῦ δίνει στὸ πρόσωπο τρομερὸ χτύπημα. Οὐδὲν ἄλλο.

— Τιπατένε ! Ξεχνᾷς πὼς εἶναι ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ; Δὲν φοβᾶσαι λοιπὸν μὴ πέσεις στὰ χέρια τοῦ Πατέρα τῆς :

Ὁ Ἀμερικανὸς γόνος παρατάει τὴ Θύελλα. Μαρμαρῶνει στὴ θέση πού βρίσκεται Ἀπ' τὴ μύτη του τρέχει αἷμα !.. Κυττάζει ἄνοια τὴ συντροφίσα τοῦ Γκαούρ. Ὅμως ἀπ' τὰ χεῖλια του λέξει δὲν βγαίνει...

Ἡ Ταταμπού τραβάει ἀπ' τὸ χέρι τὴ σαστισμένη Νέα... Φεύγουν πρὸς τὴ δύση. Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους γιὰ τὴ Σηληϊὰ τοῦ Ἀογοντα τῆς Ζούγκλης.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν κυττάζει ἀκίνητος τὴν διὰ Γυναῖκα νὰ ξεμακωγίανυν. Μουγγρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του :

— Ὅχι. Δὲν θὰ μοῦ γλυτώσει!.. Θὰ γίνει αὐτὸ πού θέλω ἐγώ !

Ἀνέσπας νυρίζει. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται στὴ ράχη τ' ἄλλο του. Τὸ σπηρουνίζει με λίσσα. Φεύγει πρὸς τὸ βορρῆα. Χάνεται σὰν σίφουνας πίσω ἀπ' τὴς

πυκνὴς ἄγριες φυλωσιές... Τρα-
βάει γὰρ τὰ ἐρείπια τ' ἀρχαίου
Ναοῦ. Ἐκεῖ τοῦ βρίσκεται ἡ
τρομαχτική καταπακτή τοῦ παν-
τοδύναμου Μάγου Νάχρα-Ντού!

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ

Ἡ Ταταμποῦ κι' ἡ Θύελλα
λίγο πρὶν φτάσουν στὴ Σπηλιὰ
τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας,
συναντᾶνε τὸν Ποκοπίκο.

Ἀπ' τὸ βροχώτικο βουνὸ εἴ-
χαν ξεκινήσει μαζί. Ὅμως στὸ
δρόμο ἡ πείνα τὸν ἔκανε νὰ
σκαρφαλώσει σὲ μιὰ ἀγριομηλιά.
Οἱ δύο Γυναίκες προχώρησαν.
Τὶς ἔχασε...

Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ ὥρα, πῆρε
κι' αὐτός, χορτασμένος, πιά, τὸ
δρόμο γιὰ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Ταρ-
ζάν.

Ἡ Ταταμποῦ τὸν ρωτᾷ πα-
ραξενεμένη :

— Σὲ χάσαμε, Ποκοπίκο ! Τί
εἶχες γίνει;

Ὁ Νᾶνος χαϊδεύει τὴν τερά-
στια σκουριασμένη κουμπούρα
του. Μουρμουρίζει βαριά :

— Πρῶτον νὰ μὴ μὲ λὲς Πο-
κοπίκο σκέττο. Τυχρᾶν Ποκο-
πίκος ὁ Βοῦ... Καὶ δεῦτερον μὲ
χάσατε, καθότι εἶχα παραξηγη-
θεῖ μὲ κάτι... βιταμίνες !

Τέλος φτάνουν ὅλοι ἔξω ἀπ'
τὴ Σπηλιὰ.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν ἀκοῦνε
μὲ φόβη τὶς περιπέτειες τῶν δύο
Γυναικῶν.

Ὁ Ποκοπίκος ὁ Βοῦ ἀναστε-
νάζει :

— Καλὰ τοῦ δὲν ἤμανε μαζί
σας, ἀδερφέ μου !... Ἄλλοῦς
δὲν θᾶμενε οὔτε γιὰ σπόρο.

Κάβουρες μέσα στὴ Ζούγ-
κλα... Ὅσο γιὰ τὸ ἀνθρωποφα-
γάδικο Φυτό, θὰ τὸ ξεριζώνω
σον ραπᾶνι ! Ἀμέεε !

Τώρα ἡ Ταταμποῦ κι' ἡ Θύε-
λλα μπαίνουν στὸ θέμα. Ἐξηγοῦν
στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας
πὺς ὁ Γκαοῦρ εἶναι μειανω-
μένος. Πὺς ἀναγνωρίζει τὸ λά-
θος του. Πὺς θέλει νὰ ζητήσῃ
συνγνώμη. Νὰ ξαναγίνουν ἀδελ-
φια καὶ φίλοι...

Ὁ Ταρζάν ἀκούει μ' ἀφάντα-
στη χαρὰ τὰ λόγια τους. Κι' ὁ
δικός του πόθος εἶναι νὰ μονιά-
σει μὲ τὸν μελαψὸ Γιγάντα. Νὰ
πάψῃ ἡ ἔχθρα κι' ἡ διχονία τοῦ
ξεφύτρωσε ἀνόμεσά τους.

Μονάχα ἡ Τζέιν δὲν φαίνεται
σύμφωνη. Κουνάει θλιμμένα τὸ
κεφάλι. Μουρμουρίζει στὸ Σύν-
τροφό της :

— Δὲν βρῖσκω πὺς μπορεῖ ποτὲ
νὰ στερεώσει ἡ φιλία σας... Ὁ
Γκαοῦρ εἶναι ἀδιόρθωτος. Πάν-
τοτε τὰ ἴδια θὰ σοῦ κάνει... Τὸ
καλύτερο εἶναι νὰ χτυπηθεῖς μιὰ
καὶ καλὴ ματὶ του. Ἡ Ζούγκλα
δὲν χωράει καὶ τοὺς δύο σας.
Ἡ αὐτός, ἡ ἐσύ !..

Ὁ Ποκοπίκος εἶναι σύμφω-
νος :

— Ἐν τάξει, ἀδερφέ μου ! Νὰ
πεταχτῶ νὰ τὸν καθαρίσω μὲ
τὴν κουμπουρομάννα μου ;

Ἡ Ταταμποῦ κι' ἡ Θύελλα
πέρφουν στὰ πόδια τῆς Τζέιν.
Τὰ μάτια τους, ἔχουν βουρκώ-
σει. Τὴ θερμοπαρακαλᾶνε :

— Μὴ ρίχνεις λάδι στὴ φω-
τιά !.. Στὸ βάθος τους εἶναι κα-
λοὶ κι' οἱ δύο. Δὲν βλέπεις πόσο
πολύ θέλουν ν' ἀγαπήσουν. Νὰ
ζήσουν μον' ασμένιοι... Γιατὶ ζη-
τὰς νὰ σταθεῖς ἐμπόδιο...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
κάτι πάει νά πει. Μά δὲν προ-
φταίνει...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνθρώπου
ποδοβολητὸ ἀκούγεται... Ἐξω
ἀπ' τῆ Σπηλιά φτάνουν ἀλαφρα-
σμένοι ὁ Γκαούρ, ὁ Κεραινός
κι' ὁ Ποκοπίκο μὲ τὴ χατζάρα.

Τὸ φίλτρο τῆς Κακίας ποῦ
χουν σταλάξει μέσα στὸ αἷμα
τοὺς οἱ ἀλόκοτοι Ἀεροκέφαλοι,
τοὺς ἔχει τυφλώσει. Δὲν ξέρουν
τὴ κάνουν.

Ὁ Κεραινός ἀρπάζει ἀμέσως,
χωρὶς λόγο, τὴ Θύελλα ἀπ' τὰ
μαλλιά. Μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὴν
γκρεμοτρίζει κάτω. Τὴν πεδο-
πατάει ἀλύπητα.

Ὁ Γκαούρ σὺν μανιασμένο
λιοντάρι χύνεται πάνω στὸν Ταρ-
ζάν. Κι' αὐτὸς χωρὶς λόγο. Οὐρ-
λιάζει ἄγρια :

— Σκύλε !... Πρέπει νά πεθά-
νεις !..

Οἱ δύο Γιγάντες πιάνονται στὰ
χέρια. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται
μ' ἀφάνταστη μανία.

Τὸ ἴδιο κι' οἱ δύο Ποκοπίκοι.
Μονομαχοῦν κι' αὐτοὶ μὲ λύσσα.
Ὁ ἓνας ἀνεμίζει τὴ σκουριασμέ-
νη χατζάρα. Ὁ ἄλλος ἀνεβοκα-
τεβάζει τὴν τεράστια Κομπούρα!

Ὅπως κι' οἱ δύο φροντίζουν
νά βρῶνται πάντα σὲ κάποια
ἀπόσταση. Ξέρουν καλὰ τί θὰ
συμβεῖ ἂν ἀγγίζει ὁ ἓνας τὸν
ἄλλον.

Ὁ Ποκοπίκο Α', φωνάζει
στὸν Ποκοπίκο Βού :

— Πίσω καὶ σ' ἐφαγα, σφαχτά-
ρι !

Ὁ Βού φωνάζει στὸν Α' :

— Πίσω καὶ στὴ μπουμπουνί-
σα, μελλοθάνατε !

Οἱ δύο πανώριες Γυναῖκες πα-

ρακολουθοῦν μὲ φρίκη τὸ κακὸ
πού γίνεται. Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς
Ζούγκλας ψιθυρίζει σὲ μιὰ στιγ-
μή :

— Δὲν τᾶλεγα ἐγώ ; Ἀδικο
εἶχα ; !

Ἡ Ταταμπού χύνεται ἀτρό-
μητη πάνω στὸ σύμπλεγμα τοῦ
Ταρζάν καὶ τοῦ Γκαούρ. Ζητάει
νά βοηθήσει, ὅπως εἶναι φυσικό,
τὸ Σύντροφό της...

Μά κι' ἡ Τζέιν κάνει τὸ ἴδιο.
Κι' αὐτὴ κάνει νά βοηθήσει τὸ
δικό της Σύντροφο...

Ἔτσι οἱ δύο Γυναῖκες πιάνον-
ται ἀπ' τὰ μαλλιά Ἀρχίζουν κι'
ἐκείνες ...ματς δικό τους. Μεγά-
λο κακὸ καὶ φασαρία γίνεται !..

Ἀλίμονο ! Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν
εἶναι μονάχα ἐκεῖνοι πού τσα-
κώνονται ! Ὁλόκληρη ἡ Ζούγ-
κλα βρίσκεται σ' ἐμφύλιο σπα-
ραγμό. Οἱ ἰθαγενεῖς παλεύουν
μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς. Τὰ θεριά μὲ
τὰ θεριά. Τ' ἀγρίμα μὲ τ' ἀγρί-
μα !..

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ποκοπίκο μὲ
τὴ θρυλικὴ χατζάρα, σκορφολώ-
νει σ' ἓνα κοντινὸ θεόρατο δέν-
τρο !.. Ὁ ἄλλος μὲ τὴ κουμπού-
ρα κάνει τὸ ἴδιο. Σκαρφαλώνει
πίσω του κι' ἐκεῖνος. Τὸν κυνη-
γáει πάνω στὰ τεράστια κι' ἀτέ-
λειωτα κλαδιὰ τοῦ αἰωνόβιου
δέντρου.

Ὁ πρῶτος Νάνος φτάνει στὴν
χορφή. Γιὰ νὰ ξεφύγει δίνει
ἓνα πήδημα ! Μὲ δυσκολία κατα-
φέρει νά πιαστῇ στὸ πλαῖνὸ
δέντρο. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Βού.
Μά μόλις βρίσκεται στὸ κενὸ γί-
νεται κατὶ ἀπίστευτο : Νοιώθει
πὺς εἶναι ἀνάλαφρος. Πῶς μπο-
ρεῖ νά πετάει σὺν πουλὶ στὸν
ἀέρα !.. Ξεφωνίζει πανηγυρικά :

— 'Αμάν, μεγαλεία, ἀδελφές μου !.. Τύφλα νάχουνε οί... γαλοπούλες μπροστά μου !

Με τὴν κουμπούρα πάντοτε σὸ χέρι, διασχίζει σάν βολίδα τὸ κενό... Χάνεται σὸ βάθος τ' ἀτέλειωτου οὐρανοῦ !..

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Ὁ δεῦτερος Ποκοπικό δὲν εἶναι πραγματικὸς Ἀνθρώπος. Εἶναι ἄλλο πλάσμα πού δημιουργήθηκε μέσα σὲ μιὰ σατανικὴ ἠλεκτρικὴ συσκευή. Εἶναι τὸ δεῦτερο «ἐν-ώ» τοῦ ἀληθινοῦ Ποκοπικό. Εἶναι σάν νὰ πῶμε, ἢ σκιά του. Τὸ φάντασμά του !..

Ἔτσι μονάχα ἐξηγεῖται πὼς καταφέρνει νὰ πετάει χωρὶς τὴ βοήθεια κάποιου μηχανικοῦ μέσου.

Ὁ φτερωτὸς λοιπὸν Νᾶνος, μετὴν καταπληκτικὴ ταχύτητα πού πετάει, δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσει σὸ Βερολίνο. Νὰ περάσει σάν σίφουνας τὰ ντουβάρια τοῦ Ἑπιστημονικοῦ Ἐργαστηρίου. Νὰ προσγειωθεῖ μπροστὰ στὸν παντοδύναμο Καμπούρη Πάστορο.

Τὸν χαιρετᾷ μετὰ βαθύ σεβασμό :

— Γεια· χαρά, μπάρμπα Παστρουμά. Τί χαμπάρια μάγκα;

Ὁ μυστηριώδης Ἐπιστήμονας δὲν τοῦ δίνει σημασία, βρίσκεται καθισμένος μπροστὰ σ' ἓνα παράξενο μηχανήμα. Μετὰ τὰ δυὸ χέρια ρυθμίζει τ' ἀτέλειωτα κουμπιά του. Σὲ μιὰ μεγάλη φωτεινὴ οὐδὴν, παρακολουθεῖ τὴ δράση τῶν Ἀεροκράνων. Μετὰ τὸ φίλτρο τῆς Κυκίας, ποῦχουν τ' ἄλόκοτα πιστόλια τους, σκορ-

πίζουν τὸ μίσος καὶ τὴ διχόνοια στ' ὅς Ἀνθρώπους. Ἔχουν πυροβολήσει τοὺς Κυβερνήτες τῶν Λαῶν. Τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Στρατῶν τοῦ Κόσμου !

Τὸ ἓνα Κράτος ἔχει κηρύξει τὸν πόλεμο στ' ἄλλο. Ἀμέτρητες οἰρατιές, κανόνια, τάνκς, ἀεροπλάνα, εἶναι ἑτοιμα νὰ δράσουν. Ἡ Ἀνθρωπότητα περνάει τραγικὲς στιγμές. Τρομακτικὸ αἵματοκύλισμα πρόκειται νὰ γίνει !

Ὁ Πάστορ ἔχει τίς ὥρες του. Ἄλλοτε εἶναι καλὸς σάν Ἀγγελος. Ἄλλοτε κακὸς σάν Δαίμονας.

Ἐξηγεῖ τώρα στὸν Ποκοπικό :

— Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς δυὸ παράξενους Ἀνθρώπους μετὰ τὰ φουσκωμένα κεφάλια καὶ τίς οὐρές ; Ἔχουν φτάσει στὴ Γῆ ἀπὸ κάποιο μακρὸν ἀστέρι... Μετὰ τὸ φίλτρο τῆς Κυκίας πού περιέχουν τὰ πιστόλια τους, θὰ βάλουν τὴν Ἀνθρωπότητα νὰ ἀλληλοεξοντωθεῖ. Ὁ ἓνας θὰ σκοτώνει τὸν ἄλλον. Κάθε Ζωὴ θὰ σβύνει. Ὁ Πλανήτης μας, σ' ἓνα μικρὸ διάστημα, θὰ ἔχει γινεῖ ἀπέραντο Νεκροταφεῖο...» Τὸ μακρὸν Ἀστέρι τότε θὰ στείλει δικούς του μετανάστες νὰ κατοικήσουν τὴ Γῆ. Νὰ τὴν κάνουν ἀποικία τους !

Τὰ μαῦρα μεγάλα μάτια τοῦ καμπούρη Ἐπιστήμονα ἀστράφτουν τώρα. Συνεχίζει μ' αὐτοπεποίθηση :

— Ὅμως ὄχι ! Ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ γίνη μιὰ τέτοια καταστροφή !

Ταυτόχρονα πετιέται ὀρθός. Προχωρεῖ σὲ μιὰ ἄλλη πολύπλοκη ἠλεκτρικὴ συσκευή. Ψάχνει

νά βρει τις άκτινες πού θά έξουδετερώσουν τὸ Φίλτρο τῆς Κακίας... Πού θά σωσούν τιν Κόσμο άπ' τὸ τραγικὸ μακελειό.

Ὁ Ναοτοῦρ κάνει ατελείωτες προσπάθειες. Ὅμως τίποτα δέν καταφέρνει.

Ὁ Ποκολίκο παρακολουθεῖ τὶς άποτυχίες του. Τὸν κοροϊδεύει :

— Πολὺ σέ γουστάρω, άδερφέ μου ! Παρασταίνεις τὸν τεχνιτὴ μὰ δέν ξέρεις πού πάνε τὰ τέσσερα !.. Μάστορας εἶς, ἐσύ, γιὰ βασάνο !..

Τοῦ σκάει καὶ τ' άπαραίτητο στιχάκι :

«Μιά παροιμία θά σοῦ πῶ
βρὲ μπάριμπα Κολλιτέχνη :
«Τι νὰ σοῦ κάνει ὁ Μάστορας
άμα δέν ξέρει... τέχνη !»

Καὶ νά : Ξαφνικά μὰ φωτεινὴ ἰδέα καταβαίνει στὴ διαβολεμένη κεφάλαια τοῦ Νανου. Τὴ σερεῖ :

— Ξέρεις τί λέω τοῦ λόγου μου μπάριμπα Πιστρονμά ; Οἱ μόνοι πού θά ξέρουνε τ' αντιφάρμακο εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ Τουλουμεκέφαλοι ! Τὸ λοιπὸν νὰ στήσουμε κανένα δόκανο, νὰ τοὺς πιάσουμε ! .. Κατόπιν διὰ τῆς μεθόδου τοῦ μπενταχίου καὶ τοῦ Γκαπαγκιόπα, θά τ' αὖς κάνουμε νὰ ὁμιλήγουνε. Ἀντιλαβῶ μάγκι ;
Ὁ Παντοδύναμος καὶ μυστηριώδης Καμπούρης, βρίσκει σοφὴ τὴν ἰδέα του.

Ἀμέσως μπαίνει σὲ μιὰ συσκευή. Ρυθμίζει ἀπὸ μέσα τὰ κομπιά καὶ τοὺς διακότις της.

Ἀπ' τὸ κορμί του βγαίνει σὲ λίγο ἓνα φάντασμα. Ἰδιο κι' ἀπαράλακτο μ' ἐκείνον.

Μὲ τὴ βοήθεια τῆς σατανικῆς συσκευῆς τὸ στέλνει σὶδ σημεῖο τῆς Γῆς, πού οὕτῃ τῇ στιγμῇ βρισκοῦνται ἡ δυὸ φοβεραὶ κι' άτρωτοὶ Ἀεροκέφαλοι. Μὲ τὴ σκεπὴ του κάνει τὸ Φάντασμα νὰ τοὺς μιλάει :

— Ξέρει πὼς ἤθθατε γιὰ νὰ καταστρέψετε καθε ζωὴ παιῶ στον Πλανήτη !.. Ὅμως τίποτα δέν θά καταφέρετε μ' αὐτὸ τὸν άνόητο τρόπο... Μοναχά ἐγὼ ἔχω τὴ δύναμη νὰ καταστρέψω τὴν Ἀνθρωπότητα ! Κατέχω μεγάλα μυστικά τῆς Ὑλῆς πού εἶναι άγνωστα σὲ οἱ !.. Ἐλάτε σὶδ Ἐργαστήριό μου. Θά φριξετε μ' αὐτὰ πού θά ᾄδουν τα μάτια σας !

Οἱ Ἀεροκέφαλοι πέρφουν στὴν παγίδα Περιεργοὶ νὰ μάθουν τὰ ἐπιστημονικά μυστικά τῆς Γῆς, τὸν ἀκολουθοῦν.

Τὸ φάντασμα τοῦ Καμπούρη τοὺς φέρνει σὶδ Βερολίνο. Τους μπαίνει σὶδ Ἐπιστημονικὸ του Ἐργαστήριον...

Ὁ Ποκολίκο μόλις βλέπει τοὺς Ἀεροκέφαλους, ἐνθούσιάζεται :

— Βρὲ καλῶς τὰ παιδιά !.. Ὅλο οὐρὸ καὶ ἰδέα μοῦσαστε !..

Τοὺς σκάει καὶ μιὰ στιχάκι :
«Ὡρα καλὴ στὰ χάλια σας
κι' άέρα στὰ... κεφάλια σας !»

Ὁ Πόστονρ μπαίνει πάλι στὴ συσκευὴ Ξαγιαίνεται πραγματικῶς άνθρωπος.

Ἀμέσως παίρνει τοὺς δυὸ ξένους. Τοὺς δείχνει τ' ατελείωτα μηχανήματα. Τοὺς ἐξηγεῖ τὰ θαύματα πού μπορεί νὰ κάνει τὸ καθένα.

Ἡ συνεννόηση γίνεται μὲ τὴ σκέψη. Οὔτε ὁ Καμπούρης ξέρει

τῇ γλώσσῃ τους, οὔτε οἱ Ἀεροκέφαλοι τῇ γλώσσῃ τῇ δικῇ του. Σὲ μιὰ στιγμή τοὺς λῆει :

— Ἄν θέλετε μπῦρὼ νὰ σκοτώσω ἕναν ἀπὸ οὓς Ὑστερα νὰ τὸν ξαναφέρω στὴ ζωῇ..

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενου πλαγίῃ χαμουργεῖ ὅν εἰρωνικά. Ἐνας ἀπ' τοὺς δυὸ μουρμουρίζει στὴν ἀλόκοτῃ γλώσσῃ του :

— Νὰ μᾶς ξαναφέρεις στὴ ζωῇ ἴσως θάταν εὐκολο. Μὰ νὰ μᾶς σκοτώσεις δὲν θὰ μπορέσεις ποτέ ! Δοκίμασε νὰ δεῖς...

Ὁ Πάστορ τραβάει τὸ στίλεττο του. Τὸ χιτυπάει μ' ἀπάνταστὴ ὁρμή στὰ στήθια τοῦ Ἀεροκέφαλου. Ἡ λάμα του σπάζει στὰ δυὸ. Οὔτε νὰ τὸν γκατζουνίσει δὲν καταφέρνει.

Ὁ Καμπούρης βγάζει τὸ πιστόλι. Τραβάει τὴ σκανδάλη. Ἀδειάζει ὅλες τὶς σφαῖρες στὰ στήθια του. Τίποτα πάλι..

Ρίχνει ἀμέσως σ' ἕνα ποτήρι τὸ πιὸ δραστικὸ δηλητήριό ποὺ βρίσκεται στὴ Γῆ. Θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσει ἕναν ἐλέφαντα μέσα σὲ τρεῖς στιγμές.

Ὁ Πλανητάνθρωπος τὸ πίνει. Δὲν παθαίνει τίποτα κι' αὐτὴ τὴ φορὰ.

Οἱ Ἀεροκέφαλοι εἶναι ἄτρωτοι κι' ἀθάνατοι. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κάνει κακό...

Ὁ Ποκοπίκο χαϊδεύει τὴν τεράστια κουμπούρα του. Μουρμουρίζει σιγὰ σιγὰ Πάστορ :

— Νὰ τοὺς τὴν μπουμπουνίσω, μπάρμπα, νὰ σηκωθοῦνε στὰ πιπινὰ τους προδάρια ;

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

Ὁ Καμπούρης τὸν σπρώχνει βάνανσα :

Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ !.. Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου !

Ὁ Νανος φεύγει ἀπὸ κοντὰ του. Ἐρχεται πίσω ἀπ' τοὺς δυὸ Ἀεροκέφαλους. Κυττάζει με θαυμασμὸ τις παράξενες εὐρές τους. Μουρμουρίζει :

— Ὡραῖο πρᾶγμα νάχει κανεὶς οὐρὰ Μπαρεῖ νὰ τὴν κουνέει καὶ νὰ διώχνει τὶς μύγες ! Ἔτσι θάχει καὶ οἰκονομία στὸ φλίτ !

Οἱ Ἐπιδρομεῖς ἀπ' τὸν ξένο Πλανῆτη, κουβεντιαzoν μετὰ τὸν Πάστορ. Δὲν ἔχουν νοιώσει πὼς βρίσκεται πίσω τους...

Καὶ νὰ : Ὁ Ποκοπίκο προσέχει κατὰ πολὺ περιεργό : Οἱ μακρὺς οὐρές τῶν Ἀνθρώπων αὐτῶν, ἔχουν στὴν ἄκρῃ τους μιὰ τρύπα. Εἶναι κούφες ἀπὸ μέσα. Ἀκοιβῶς ὅπως οἱ λαστιχένιες σωλῆνες !

Ὁ Νάνος βγάζει ἀμέσως τὸ συμπέρασμα :

— Πυροσβέστες θάνα οἱ Μάγκες ! Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται !

Σκύβει ἀργὰ. Ἐξετάζει καλύτερα τ' ἀνοιγμά τους.. Ὅπως αὐτὴ τὴ φορὰ κάνει μιὰ δευτέρῃ ἀνακάλυψη. Ἀκοῖα πιὸ σπουδαῖα : Ἀπ' τὸ ἀνοιγμα τῆς σωληνωτῆς οὐρᾶς, ἀκούει ἕνα ἀνάλαφρο ρυθμικὸ σφίριγμα ἀέρα. Τὴ μιὰ φορὰ ὁ ἀέρας αὐτὸς ρουφιέται πρὸς τὰ μέσα. Τὴν ἄλλῃ ξεθυμαίνει πρὸς τὰ ἔξω..

Ὁ Ποκοπίκο παραξενεύεται : — Τί διάβολο ! Ἐκ τῶν ὀπι-

σθεν ἀναπνέουν οἱ Τουλουμεκε-
φαλάδες ;

Ἀμέσως ὅμως σοβαρεύει. Τὰ
μεγάλα κομικά μάτια του λάμ-
πουν πυραξένα. Κάποια ιδέα
πάλι ἔχει κατέβει στὴν κεφάλαι
του.

Καὶ νάτος : Μὲ μιὰ γρήγορη
κίνηση ἀπλώνει τὰ χέρια του.
Ἀρπάζει ταυτόχρονα ἀπ' τὴν ἄ-
κρες τοὺς καὶ τὴν δυὸ σωληνωτὴς
οὐρὲς τῶν Πλανητανθρώπων.
Τὶς σφίγγει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπο-
ρεῖ. Κλίνει καλὰ τ' ἀνοιγμά
τοὺς. Στριγγίλει πανηγυρικά :

— Ἀπάνω τοὺς μπάριμπα Πα-
στούρμα ! Τοὺς βούλωσα τὴν ..
ἐξάτμηση !

Ὁ Καμπούρης κυττάζει κατὰ-
πληκτος τοὺς δυὸ Ἀεροκέφα-
λους. Τὰ πιστόλια ξεφεύγουν ἀπ'
τὰ χέρια τοὺς. Πέφτουν βαριὰ
κάτω. Τὰ πρόσωπά τοὺς ἀπὸ
χαλκοπράσινα γίνονται μοιρο-
κόκκινα. Τὰ μάτια τοὺς ξεπε-
τιῶνται ἔξω ἀπ' τὴν κόγχης !
Παρουσιάζουν ὅλα τὰ συμπτώ-
ματα τῆς ἀσφυξίας.

Ὁ Πάστορ νίχνει μιὰ ματιὰ
στὰ χέρια τοῦ Ποκοπίκο. Βλέ-
πει νὰ σφίγγει γερὰ τὴν σωλη-
νωτὴς οὐρὴς τοὺς. Καταλαβαί-
νει τί ἔχει συμβεῖ.

Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται κον-
τὰ στὸ Νᾶνι. Ἀρπάζει αὐτὸς
τώρα τὴν οὐρὴς. Τὶς κρατᾷ πιὸ
γερά καὶ σίγουρα. Τὶς σφίγγει
μὲ πιότερη δύναμη.

Οἱ δυὸ Ἀεροκέφαλοι σωριά-
ζονται κάτω. Ἀρρίζουν νὰ ξε-
ψυχᾶνε !

Ὁ Καμπούρης, χωρὶς στιγμή
νὰ πᾶψει νὰ σφίγγει τὴν οὐρὴς,
τοὺς ρωτᾷ :

— Πισ' μου τώρα Κακοῦργε !

Πῶς θὰ σώσω τὴν Ἀνθρωπό-
τητα ἀπ' τὸν ἀλληλοσπαραγμὸ
πυρκαϊᾶς ; Πῶς θὰ ἐξου-
δεμώσω τὸ φίλτρο τῆς Κακίας ;
Ἀλλοιῶς φοιχτὸς θάνατος σὰς
περιμένει !..

Ἐκεῖνοι σπαρατᾶνε ἀπαίσιμα
κάτω.

Ὁ Ποκοπίκο συμβουλευε τὸν
Πάστορ.

— Ἀνόλα τοὺς λίγο ἄερα,
μπάρμπα, νὰ μὴ τὰ κακαζώσου-
νε ! Καὶ τότες δὲν θὰ μαθεῖς
τίποτα !

Ὁ Κομπούρης ξεσφίγγει λίγο
τὴν παλάμη του. Ὁ ἄερας περ-
ναεῖ μ' ὀρμὴ μέσ' ἀπ' τὴν οὐρὴς.
Οἱ Πλανητάνθρωποι ἀναξωογο-
νοῦνται κάπως. Παίρνουν λίγο
κουράγιο...

— Ἀκτίνες X 303... Ἀκτίνες
X 303...

Ὁ Κομπούρης φωνάζει στὸν
Ποκοπίκο νὰ φέρει δυὸ κομμά-
τια γερὰ ἡλεκτρικὸ καλώδιο. Τοῦ
ξαναδίδει νὰ κρατᾷ τὴν οὐρὴς.
Αὐτὸς δένει μὲ τὸ σύρμα σφιχτὰ
τὴν ἄκρες τοὺς ! Παρατάει τοὺς
δυὸ ἐτοιμοθάνατους κάτω ..

Ἀμέσως τρέχει στὸ πιὸ μεγά-
λο ἡλεκτρικὸ μηχανήμα παρα-
γωγῆς πού βρίσκεται στὸ Ἐρνα-
στήριό του. Τὸ βάζει σὲ κίνηση.
Ρυθμίζει ἓνα μικρὸ δεικτὴ στὸ
γράμμα X. Ἐναντὶ μεγάλου στὸν
ἀριθμὸ 303...

Τρομαχτικοὶ ἡλεκτρικοὶ σπιν-
θῆρες, μ' ἐκτυφλωτικὴς λάμψεις,
δονοῦν καὶ φωτίζουν τὴν ἀπέ-
ραντη αἰθουσα.

Ὁ Πάστορ μ' ἓνα μοχλὸ πε-
ριστρέφει τὸ μηχανήμα. Ἐξαπο-
στέλλει τὴν ἀκτίνες X 303 καὶ
πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρί-
ζοντα...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ διαδρασκία αὐτὴ ἔχει τελεώσῃ. Ὁ Καμπούρης καθεται μπροστὰ στὴ μεγάλη συσκευὴ τηλεοράσεως. Στὴ φωτισμένη ὁθόνη της, βλέπει ὁλόκληρη τὴ Γῆ. Οἱ ἀστίνες Χ 303 εἶχαν θανατουονοῦ ἀποτέλεσμα! Ἡ φοβερὴ ἐπίρραξη τοῦ Φλέρου τῆς Καλίας ἔχει ἐξουδετερωθεῖ παντοῦ.

Οἱ Ἀνθρώποι ἔπαψαν νὰ μισοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Τὰ Κράτη διαλύουν τοὺς Στρατούς. Σταματοῦν τὸν πολέμικόν ὄρασιό τους. Ἀγίτη κι' ὁμόνοια ἀρχίζει νὰ βασιλεύει πάλι στὸν Κόσμο!..

Ὁ Ποκοπίζο ἀφήνει ξαφνικὰ μιὰ φωνή:

— Ζοὴ σὲ λόγου μας! Σοφλήσαν οἱ Μάγκες!

Ὁ Καμπούρης παρατάει τὴ συσκευή. Σκύβει πάνω στοὺς δύο Ἀεροσφαλοὺς. Ἀφουρνράζεται τὶς καρδιές τους. Ἐχουν πάψει νὰ χτυποῦν. Εἶναι πᾶν νεκροί!

Ἐξηγεῖ τώρα στὸν Ποκοπίζο:

— Οἱ οὐρές ἦσαν γι' αὐτοὺς, ὅ,τι εἶναι σ' ἐμᾶς τὰ λαοὶ κι'... Ἀπ' οὐρές ἤνενταν. Ἀπ' οὐρές περνᾶσε ὁ ἄστρος πούφερνε τὸ ὀξυγόνο στὰ στήθεια τους...

Ὁ Νάνος κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Σὲ μένα τὰ λές, μπάρμπα;! Ἀφοῦ τοῦ λόγου μου τοὺς... λαογύγκωσα!..

Ὁ Πάστορ συνεχίζει:

— Ὁ ἄστρος πού ἔπαινε ἀπ' τὰ στόματά τους δὲν πήγαινε σὰ στήθια. Ἐχε προορισμό μονάχα νὰ φουσκώνει τὰ κεφάλια τους. Γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πετᾶνε!..

Ὁ μυστηριώδης ἐπιστήμονας σηκώνει ἐκ-ἑν-αν τὴν τῶρα τοὺς δύο νεκροὺς Πλανητανθρώπους. Τοὺς στηλώνει ὁμοῦς σ' ἓναν μεγάλο στρογγυλὸ γυάλινο θάλαμο. Μὲ ἡλεκτρικὸ μηχανήμα ἀφαιρεῖ ἀπὸ μέσα τὸν ἄερα.

Ἐξηγεῖ πάλι στο Νάνο:

— Ἐἴσι τὰ πτώματά τους δὲν πρόκειται νὰ σπασοῦν ποτέ. Θὰ διατηρηθοῦν ἀθικτα ὅσες χιλιάδες χρόνια κι' ἂν περᾶσουν!..

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Ὁ Ποκοπίζο παρατάει τὴν τῶρα τὸν Καμπούρη. Ἀνάστροφος καθὼς εἶναι πετάει ψηλὰ στὸν οὐρανὸ Φεύγει κατὰ τὸ Νοτιά. Σὲ λίγες στιγμὲς, ξαναβρίσκεται στὴ Ζούγκλα. Προσγε ὦνεται μπροστὰ στὴ Σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

Ὅλοι τῶρα εἶναι ἡσυχά. Ἀγαπημένοι. Τὸ ἴδιο κι' ὁλόκληρη ἡ Ζούγκλα. Οἱ ἰθαγενεῖς καὶ τὰ θεία της.

Οἱ ἀκρίνες Χ 303 ἔχουν κἀνει κι' ἐδῶ τὸ θαῦμα τους.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάθονται πλάι-πλάι σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα. Κουβεντιάξουν σὰν καλοὶ φίλοι. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα. Ἡ Τσαμποῦ κι' ἡ Τζέιν.

Ὁ Ποκοπίζος μὲ τὴ χατζάρω ἐνθουσιάζεται πού βλέπει τὸ σοῦσια του. Στριγγλίζει χαρούμενος:

— Βρὲ καλῶς τὸν Ἀντραζλά! Σάν... κατσιασμένο μικρόβιο εἶσαι ἄδερφέ μου! Πολὺ σὲ γουστάρω, μάγκα!

Ἐχασμένοι, τοῦ σκάει καὶ μιὰ στράκα στὸ σβέγκο:

— Κλίφφφ !

Αὐτὸ ἦτανε. Οἱ δυὸ Νᾶνοι ἤρ-
θαν σ' ἐπαφή. Ὁ Ποκοπίκος
ὁ Βοὺ ξεφανίζεται γιὰ παντα.
Στὴ θέσῃ πού βρισκότανε δὲν
μένει παρὰ ἡ τεράστια σκουρια-
σμένη κουμπιὺρα του.

Ὁ πραγματικὸς Ποκοπίκος
τὴν σηκώνει. Τὴν κυττάζει θλιμ-
μένα Μουρμουρίζει πένθιμα :

— Θὰ τὴν κρατήσω γιὰ ἐνθύ-
μιο τοῦ Μακαρίτη ! Ὁ Θεὸς ν'
ἀναπάψει τὴν ψυχάρα του !

Εἰς τὴν ἰστένην ἡμερὰν
Ἐαφνικὰ γρήγορο ποδοβολητὸ
ἀλόγου ἀσφύεται νὰ πλησιαεῖ..

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ὁ Κε-
ραννος, ἡ Ττεῖν, ἡ Ταταμπού
κι' ὁ Νᾶνοὺς ἀκόμα, ἀφουγγρά-
ζονται ἀνήσυχτοι.

Ἡ Θύελλα σηκώνεται σὰν ὑ-
πνωτισμένη. Προχωρεῖ λίγα βή-
ματα. Κυττάζει γύρω τῆς πε-
ρίεργη.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς ἑ-
νας πανώριος Καβαλλάρης πα-
ρουσιάζεται. Εἶναι ὁ Μᾶξ Ἀρ-
λαν !..

Χωρὶς καθόλου νὰ κόψει τὴ
φόρα τ' ἀλόγου του, σκίβει.
Ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιὰ τὴν Κό-
ρη τοῦ Ταρζάν. Συγερίζει τὸ
δρόμο του... Χάνεται πίσω ἀπ'
τὶς πυκνὰς φυλλωσιές·

Ὅλοι ἔχουν μαρμαρώσει. Ὁ
Ποκοπίκο μούρμουρίζει :

— Πάει τὸ κορίτσι. Μᾶς τὸ-
φανε ὁ μάγκας !

Ὁ Γκαούρ πετιέται ἀμέσως
ὀρθός. Μ' ἓνα πῆδημα ἀρπαζε-
ται ἀπὸ κάποιον χαρτόσχοινο.
Τινάζεται πρὸς τὸ μέρος πού
χάθηκε ὁ Ἀπαγωγέας. Ὑστερα
πιάνεται ἀπὸ ἄλλο... Ἀπὸ ἄλλο...

Διασχίζει ἔτσι σὰν πουλὶ τὴ
Ζούγκλα.

Καὶ νά : Γρήγορα καταφέρνει
νὰ φτάσει τὸν Κοβαλλάρη. Πη-
δαι μ' ἑνὸς βήματος. Ἀρπάζει τὰ
χαλινάρια τ' ἀλόγου. Τὸ στομα-
τάει. Κανεὶ νὰ κατεβάσει τὴ Θύ-
ελλα.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τὸν ἐμποδίζει :

— Στάσου Γκαούρ !.. Ἐγὼ κι'
ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ἀγαπιόμα-
στε. Δὲν τὴν ἄρπαξα μὲ τὴ βία...
Πρῶτησε τὴν ἴδια νὰ σοὺ πεί...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γυρίζει
σιτὴ Νέα. Ρωτᾷει χαμένα :

— Ἀλήθεια Θύελλα : Δὲν ἀγα-
πᾶς πιά τὸ Γιό μου ; Θέλεις νὰ
πας μὲ τὸν Ἀμερικανό ;

Τ' ἀποκρίνεται ἀμέσως :

— Ναί, Γκαούρ !.. Ἀφῆσέ
μας νὰ φύγοιμε !

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Στείλτε όλοι λύσεις στο καινούργιο μεγάλο
αϊνιγμα :

“ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ,”

‘Η έρώτηση είναι :

*«Πόσα και ποια δυσύλλαβα και τρισύλλαβα
ονόματα ήρώων της Ζούγκλας μπορούμε να
φτιάξουμε, άμα λεηλατήσουμε τις τέσσερες
συλλαβές του τίτλου μας :*

“ΤΑΡΖΑΝ - ΓΚΑΟΥΡ,”

ή

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,”

Οί συλλαβές αυτές ανακατωμένες είναι οί έξής :

1) ΤΑΡ 2) ΓΚΑ 3) ΖΑΝ 4) ΟΥΡ

“Όλων τά ονόματα που θά στείλουν σωστές
λύσεις, θά δημοσιευτούν στο Περιοδικό. Οί δέκα
πρώτοι τών ‘Αθηνών και οί είκοσι πρώτοι τών ‘Ε-
παρχιών, θά πάρουν ως ένθύμιο από μια

« ΧΡΥΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ »

Στείλτε όλοι λύσεις στο καινούριο αϊνιγμά μας,
μέ τον τίτλο :

« ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ »

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροι :

Σήμερα διορθώνω τὸ λάθος ποὺ ἔκανα νὰ δεχθῶ λύση στὸ αἰνίγμα Μποῦ - Μπαχόν τὴν 22α τοῦ ‘Ιουλίου, κι’ ὅχι τὴν 23η ὅπως εἶχα γράψει. ‘Αλίμονο, παιδιὰ μου! ‘Αρχίζω νὰ πιστεύω πὼς ἔχω ξεκιτυριαθεῖ.

Λοιπόν: Τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ ἔλαβα μὲ τὸ ταχυδρομεῖο τὴν 23η ‘Ιουλίου, μὲ σωστή λύση, ἦν ἀν τῆς Δος ΕΛΕΝΗΣ ΔΕΚΟΥ, ὁδὸς Νέστορος 30, Πρωτανείας.

‘Απο δε τίς ‘Επαρχίες, τῆς Δος ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΜΑΥΡΙΚΗ ὁδὸς Θεμιστοκλέους 26 Καλαμῖ.

Αὐτὴ τη φορὰ ἡ τύχη εὐνοήσῃ σε τα κορίσια. Παρακαλῶ τῇ Δ)δα Δεκιῦ νὰ περάσῃ ἀπ’ τὸ Γραφεῖο μου (‘Αγίου Μελετίου 93 β, νὰ πάρῃ τ. ὅς Α’ καὶ Β’ τόμους Γκαούρ - Ταρζάν καὶ τὸν Α’ τόμο Πικκοπικο. Σς λίγες μέρες ποὺ θ’ ἀρχίσει ἡ β βλιοδοσία τοῦ Γ’ τόμου Γκαούρ - Ταρζάν, θὰ πάρῃ κι’ αὐτόν.

Στὴ Δίδυ Μαυρίκη ποὺ βρίσκεται μακρινα, στέλνω τοὺς τόμους μὲ ταχυδρομικὸ δέμα.

Καὶ στὶς δυὸ αὐτὲς μικρὲς μου φίλες, στέλνω τὰ πιο θεράμα μου συγχαρητήρια.

‘Όπως δυστυχῶς δὲν τελειώσαμε ἀκόμα.

‘Ο ΕΥΉΝΙΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ ἔνας καλὸς μου φίλος ποὺ μένει ‘Αριστοφάνους 48 Χαλάνδρι, μοῦστεῖλε ἕνα πολὺ ἀδύτηρὸ καὶ προσβλητικὸ

Σὰς ‘Ομινεῖ
ὁ Κ^{ος} Νίκος

γράμμα. ‘Υποστηρίζει — χωρὶς νάχει δίκιο — πὼς πρέπει αὐτὸς νὰ παρῇ τοὺς τόμους.

Τὸ γράμμα του ἦταν τόσο τρομερὸ, ποὺ σὰς ὁμολογῶ πὼς φοβήθηκα. Γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ λοιπὸν καμμιά μέρα στὸ γραφεῖο καὶ μὲ δαίρει, ἀναγκάζομαι νὰ παραδεχθῶ πὼς ἔχει δίκιο. Τὸν παρακαλῶ νὰ περάσῃ ἀπ’ τὸ Γραφεῖο μου νὰ παρῇ τοὺς τόμους του. Εἶναι ἐτοιμοὶ καὶ στὴ διάθεσή του.

‘Ελπίζω πὼς ὁ εὐγενεὲς τρόπος ποὺ τοῦ φέρομαι ἐγὼ — ἐντελῶς ἀντίθετος μὲ τὸν τρόπο

πού μου φέρθηκε εκείνος—θά τὸν κάνει νὰ συνελθῇ. Νὰ καταλάβει τὸ λαθὸς τ. ν. Νὰ συμμορφωθεῖ καὶ νὰ διέχει ἄλλοτε καποὺν σεβασμὸ οἰκὺς μεγάλειτερους τ. ν. Γὰ νὰ διορθώσω ἓνα παιδί, διαθεῖω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅχι τέσσερες τόμους, μα καὶ χίλιους τέσσερες ἂν χρειάζονται.

Ἔτσι εἶναι, ἀγαπητὲ Εὐγένιε! Κι' ἐπειδὴ ξέρω καλὰ πὺς θὰ ντραπῇς νὰ περυσὶς ἀπ' τὸ Γρῦφειο νὰ πάρεις τοὺς Τόμους σου, σοὺ κάνω κι' ἄλλη μιά εὐκολία. Δέχομαι νὰ στείλεις ὅποιον ἄλλον θέλεις νὰ τοὺς παραλάβει. Φτάνει νὰ τοῦ ἔχεις δώσει νὰ μας δείξει τὴν ταυτότητά σου.

Ἐμπρὸς λοιπόν, παιδιά! Ὅσοι θέλετε νὰ πάρειτε τοὺς τόμους, δερεάν, στείλτε μου γράμματα καὶ βρῖστε με. Θὰ φερθῶ καὶ θὰ οἶς τοὺς δώσω. Ἀλλως τε τὸ λέει κι' ἡ παροιμία: «Κι' ὁ Ἅγιος φοβέρα θέλει».

Κι' ἀλήθεια! Ἡ γκαουρική καλωσύνη μου, κοντεύει νὰ μὲ κάνει Ἅγιο τῆς Βλακεῖς!

Μὰ δεν πειροῖται... Ὑπάρχουν καὶ παιδιά πού μὲ καταλοβαίνουν. Που μ' ἀγαποῦν κι' ὡς εἶμαι βλάκας!

Οἱ σωστὲς λύσεις στὸ αἰνίγμα Μπὺν· Μποχν εἶναι ἀμέτρητες. Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς φίλους μου, ἔχω ὑποχρέωση νὰ δώσω τὸν Α' καὶ Β' τόμο Ἰωάννη—Ταοξάν πρὸς 10 000 ἀντὶ 20 000. Καὶ τὸν Α' τόμο Πογοπικό πρὸς 5 000 ἀντὶ 10 000. Σὰς παρακαλῶ λοιπόν, παιδιά, ἐπειδὴ οἱ Τόμοι πού θὰ δώσω

εἶναι πάρα πολλοί, καὶ ἡ τιμὴ τους φερερὰ χομηλὴ, (μόν ν ἡ βιβλιοδεσία σινοχίζει δρχ. 5 000) νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ ἐπιβαρυνθῶ καὶ μὲ τὴν ταχυδρομικὴ ἐξόδα.

Ὅσοι μένετε κοντὰ, νὰ περνάτε νὰ πιονετε τοὺς τόμους σας ἀπ' τὸ Γρῦφειο μου (Ἅγιου Μελετίου 93 β). Οἱ ἄλλοι, μαζὶ με τὰ χρήματα γιὰ τὴν ἀξία τους, νὰ στελεφετε καὶ 2.000 δραχμὲς γιὰ τὰ ἐξίδια ἀποστολῆς καθε τόμου.

Ὁ Τρίτος τόμος Γκαοῦρ—Ταοξάν, δὲν ἔχει βιβλιοδετηθεῖ ἀκόμα. Αὐτὸς ὅμως δὲν συμπεριλαμβάνεται στὴν ἔκπτωση, ὅπως κακῶς καὶ ἀπὸ λαῖθος τοῦ διορθοῦ τοῦ μας τυπώθηκε σὲ προηγούμενο τεῦχος.

Φροντίστε νὰ συμπληρώσετε τὰ τεύχη πού οἶς λείπουν. Μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν ὅλα τὰ τεύχη μας ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τὸ 44 θὰ ἔχουν δικαίωμα ν' ἀπεκτιήσουν τὴν πειλὴν τὴν «ΧΡΥΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ».

Στείλτε ἐπίσης ὅλοι λύσεις στὸ κοινοῦ αἰνίγμα μας «ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑ'Ι ΜΟΥΣ».

Κοὶ τώρα μιά ματιά σὲ μερικὰ ἀπ' τὰ γράμματα: Στ' ἄλλα στὸ ἐπόμενο τεῦχος.

Δημ. Α. Κοντομνητῶν, Στερε. Βελανη, Σαρ. Ι. Κατελλάκον, Φωτ, Ν. Ἀγλαῖνη, Λιτσαν Δ. Ρεττάγκου, Ι. Α. Κούρταλην, Ε. Γ. Γεωργασάκη, Ἀλεξάνδραν Ἀτματζίδου. Τὰ γράμματα σας ἦταν ὑπερβολὰ Ποιὲ δὲν ἔχω διαβάσει πὺς ὁμορφα καὶ συγκινητικὰ λόγια. Θα θυμιάσω μιά μέρα καὶ τίς δυὸ ὥρες πού κοιμάμαι, γιὰ νὰ οἶς υπενμνήτῃ

σω μεῖς ἰδιόχειρῃ ἐπιστολῇ.

Α. Κορούλην, Μ. Παρασί-
δην, Κ. Λιολίτσαν, Κ. Κομι-
νάτον, Ι. Παγνυζόπουλον, Σι-
ρενιάν Γκαρό, Ζ. Κιαμιλήν,
Κ. Λιολίτσαν, Π. Μανουίδη,
Ἰορ. Εὐαγγελίδην, Μ. Κιτσα-
ρόν, Β. Στεφάνου, Ι. Ἀγγελί-
δην, Μ. Κιτσαρόν, Σ. Κα-
ραμπιναν. Ἐλαβα τὰ γράμμα-
τά σης. Σὰς εὐχαριστῶ. Ἐγίνε
ὅ,τι ζητᾷτε.

Γεωργίαν Τροῦσα, Ἑλένην
Μπένου, Δ. Μιχαλοδημητρά-
κην, Γ. Γεωργούλια, Βάσω
Γεωργούλι, Β. Παλαιΐδαν, Π.
Μικρόν, Λεμονιάν Γραμματι-
κοῦ, Κ. Αἰβαν, Θωμαῖδ. Περι-
βολιδίτη, Γ. Γερασιμον, Μα-
ρίαν Παρισίου, Δ. Πιρσιίου,
Ἀγγελικὴν Ριμμοπούλου, Μα-
ρίαν Δάκον, Βασιλικὴν Μακρυ-
δήμα. Δὲν βρῖσκα λόγια νὰ σὰς
εὐχαριστήσω γιὰ τὰ ὑπεροχα κι'
εὐγενικά λόγια σας. Διὰ γράμ-
ματα ἔχω λάβει στή ζωὴ μου
τόσο ὄμορφα σὰν τὰ δικά σας.
Καὶ πάλι σὰς εὐχαριστῶ μ' ὅλη
μου τὴν καρδιά.

Ν. Αὐζήν, Σ. Τσολάκην, Ε.
Ἀκριτόπουλον, Σ. Σμυρλό-
γλου, Γ. Καϊλόγιαννον, Π. Δη-
μητρώπουλον, Π. Διαμάντην,
Π. Βροντάκην, Ἰ. Καλαμπα-
λίκον, Γ. Νούλην, Ν. Παπαρ-
λόγλου, Α. Αλφαρίδην, Ι. Στερ-
γίου, Π. Στεργίου, Α. Μανδη-
λαράν, Γ. Στεφάνου, Ν. Λού-
ζην, Γ. Κικίδη, Γ. Θανόπου-
λον, Α. Γουλιέλμου, Ι. Βλά-
δον, Δ. Μιχαλοδημητράκην, Χ.
Χριστοφίδην, Κ. Σάλταν, Π.
Δάτζην, Ζ. Θανέλην, Γ. Σφεν-
τάκην, Γ. Γερασίμου, Β. Τριαν-
ταφύλλου, Γ. Διδασκάλου, Σ.

Ἀρχοντήν, Μαίρην Πετροχει-
λου, Δ. Κάτην, Β. Τσερώνην,
Κ. Γιουννιδην, Κ. Σάλιαν, Γ.
Φαρμακάν, Ι. Μπιρμπαν, Α.
Στουραΐτην, Ν. Διμαντήν, Ν.
Μπροσβίλην, Π. Πανταξήν, Ζ.
Θανέλην, Γ. Σφεντάκην, Γ.
Στεφάνου, Π. Κασούνην, Γ. Θα-
νόπουλον, Α. Γουλιέλμου, Ι.
Βλάχου, Ν. Λούζην, Χ. Χρη-
στοφίδην, Δ. Μιχαλ.δημητρί-
κην, Δ. Δεϊμετζήν. Ὅσους ἔ-
στειλαν γράμματα τοῦ εὐχαρι-
στῶ Ὅσους ζητοῦν ταυτοῖς τε
κ. λ. π. τοὺς ἔπειτα.

Καὶ μερικὲς ὀλίγες ἀκόμη:

1) Ὅταν στέλνετε 1500 δρα-
γιά ἓνα τεῦχος, πρέπει νὰ προ-
σθῇτε καὶ 500 δρα. ἀκόμα γιὰ τα-
χυδρομικά έξοδα.

2) Μὴ μοῦ στέλνετε τὰ γραμ-
ματόσημα γιὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω
μεῖς ἰδιόχειρῃ ἐπιστολῇ. Πολὺ εὐ-
χαριστῶς θὰ τὸ ἔκανα, μὰ δὲν
καρπῶ.

3) Τὰ έξόφυλλα τῶν τόμων
στο χίζουν δραχ. 1000 καὶ 1000
γιὰ ταχυδρομικά. Σύνολον δραχ.
2000.

4) Δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψη μου τίς
ὁμαδικὲς λύσεις στὸ αἶνιγμα τοῦ
Μᾶξ Ἀρλαν. Σ' αὐτὲς τίς περι-
πτώσεις ἔστειλα μόνον μὴ ταυτό-
τητα στὸ ὄνομα τοῦ ἀποστο-
λέα τῆς ἐπιστολῆς.

5) Κάθε μέρα φθάνουν στὸ
Γραφεῖο μου 50-70 γράμματα
χωρὶς γραμματόσημα. Γιὰ νὰ τὰ
παρῶμαι πρέπει νὰ δίνω 75-
140 χ. λιάνες τὴν ἡμέραν. Δὲν ἔχω
ὅμως δυνάμεις γιὰ νὰ τὸ κάνω.
Ἔτσι μεῖς μεγάλη μου λύπη ἀ-
ναγκάζομαι νὰ μὴ τὰ παρῶμαι
βᾶνω. Ὅσοι λοιπὸν στείλατε

λύσεις χωρίς γραμματόσημα, κλπ. δεν θά λάβετε δυστυχώς ποτέ απάντηση. "Αν αργότερα έχω χρήματα, θά ξαναρχίσω νά πληρώνω τά διπλάσια γραμματόσημα καί νά παραλαμβάνω τά γραμματα αυτά.

6) 'Εξακολουθοῦν νά φτάνουν στό Γραφείο μου γράμματα ἀπό 'Επαρχίες μέ λύση τοῦ Μάξ 'Αρλιν. Ἀμάν, βρε παιδιά, σταματήστε καί καρμιά φορά. Ἡ

προθεσμία ἔχει λήξει ἀπό... πρό-περσιν !

* *

Τά ὀνόματα ἐκείνων πού ἔλυσαν τὸ «ΔΕΚΑΤΡΙΑ» στό ἐπόμενο τεῦχος. "Ας κάνουν μικρὴ υπομονή οἱ Κοιμῶντες καί οἱ Κοιμπαροῦλες μου.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καί τὸ ἐνδιαφέρον.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 44

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὄσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000